

ประวัติความเป็นมา

ของ

ศูนย์ปฏิบัติการธรรมสวนเวฬุวัน

จังหวัดขอนแก่น

นรินทร์ จริโมภาส

H15003

จากการที่ผู้เขียนได้เฝ้าติดตามดูความเจริญเติบโตของศูนย์ปฏิบัติการธรรมมา

ตั้งแต่ต้น และได้ประเมินสถิติออกมาตามลำดับ ทำให้พบว่าศูนย์ปฏิบัติการธรรมสวนเวฬุวันเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องและรวดเร็วมาก ทั้งด้านการก่อสร้างอาคาร สถานที่ที่ดิน สิ่งอำนวยความสะดวก และที่สำคัญที่สุดคือ ด้านการอบรมพัฒนาจิต ที่มีทั้งข้าราชการ นักเรียน นิสิตนักศึกษา และประชาชนจำนวนมากให้ความสนใจที่จะเข้ามาปฏิบัติธรรมในที่แห่งนี้ ทำให้ตารางการอบรมพัฒนาจิตเต็มแน่นตลอดทั้งปี ในบางช่วงต้องรับอบรมคราวละหลาย ๆ คนะรวมกัน และจากสถิติจะเห็นว่าความต้องการที่จะเข้ามาอบรมมีมากขึ้น ๆ เพราะคณะที่เคยเข้ามาอบรมแล้ว ยังคงมีความประสงค์จะขอเข้ามาปฏิบัติอีก และยังเพิ่มจำนวนขึ้นอีกด้วย คณะใหม่ ๆ ที่อยากเข้ามาปฏิบัติก็ยังมีอีกมาก จนทำให้ศูนย์ปฏิบัติการธรรมสวนเวฬุวันต้องขยายงานเพื่อรองรับคณะที่ประสงค์จะเข้ามาอบรมพัฒนาจิตมากขึ้นทุกปี

อีกประการหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนเขียนบทความนี้ขึ้น เพราะสังเกตจากญาติโยมที่ถามพระเดชพระคุณหลวงปู่อยู่เสมอว่า ทำไมท่านต้องมาสร้างศูนย์ปฏิบัติการธรรมถึงที่จังหวัดขอนแก่น และทำไมท่านต้องทุ่มเททั้งกายใจ และปัจจัยเป็นจำนวนมาก เพื่อพัฒนาศูนย์ปฏิบัติการธรรมแห่งนี้ ในช่วงปีแรก ๆ ของการสร้างศูนย์ (พ.ศ. ๒๕๓๖ - พ.ศ.

๒๕๓๙) มีเสียงคัดค้านและสงสัยมาก เพราะไม่เข้าใจว่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังสร้างและขยายศูนย์ปฏิบัติธรรมให้ใหญ่โตไปทำไม

แต่มาบัดนี้ ญาติโยมทุกคนเข้าใจแล้วว่าทำไม ซึ่งหากท่านผู้อ่านยังมีความสงสัย ก็ขอเชิญชวนให้ท่านมายังศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น หรือติดตามบทความนี้ ที่จะให้คำตอบแก่ทุกท่านได้ว่า **“เหตุใดพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล (จรัญ ฐิตธมฺโม) ต้องมาสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น”**

เจตนารมณ์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกได้เล่าถึงเจตนารมณ์ของท่านไว้อย่างชัดเจน ในการประชุมคณะกรรมการโครงการก่อสร้างศาลา ๗๒ ปีฯ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ทำให้กรรมการทุกคนในที่นั่งต่างทราบถึงเจตนารมณ์และความเพียรพยายามของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกที่จะนำของดีคืนสู่จังหวัดขอนแก่น โดยการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันแห่งนี้ ไว้เพื่อพัฒนาจิตให้กับประชาชนและเยาวชนของชาติ ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อกท่านได้เล่าถึงประวัติและเจตนารมณ์ของท่านไว้ดังนี้

“อาตมาเคยมาได้ของดีที่จังหวัดขอนแก่นนี้ ท่านทั้งหลายทราบดี จึงพยายามตั้งใจอยู่ตลอด จนชีวิตจะหาไม่ เราต้องตายไปหนึ่งครั้งแล้ว เรายอดตายมาได้ ถ้าไม่มาที่นี่แล้ว เราต้องตายที่เมืองพม่า มัณฑะเลย์ เมืองหงสาวดี ที่หลวงพ่อดำพาเราไปเดินธุดงค์ ต้องตายแน่ อันนี้ทำให้เรามั่นใจ ซึ่งใจ คือหลวงพ่อดำ องค์ที่ให้กรรมฐานพระเจ้ากรุงธนบุรี พี่น้องทุกคนอาจยังไม่ทราบ เพราะเหตุใดเราต้องมาถมเงินมากมายสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

เรื่องเชื่อมโยงมาจากหลวงพ่อกเดิม พุดมาหลายครั้ง แต่ต้องย้ำอีกหนให้ท่านทราบว่า ที่น้ำพอง ท่านพาอาตมาไปได้รับของดีมาจากขอนแก่นหลากหลาย เมื่อเรากลับมาจากมัณฑะเลย์ เมืองหงสาวดี แล้วก็มาเจอเครื่องบนจะตกที่ยุโรปเราก็รอดตาย

มาได้ รอดจากคอบหักตาย รถชนตายเพราะเหตุใด หลังจากที่เราคอบหักแล้ว เราก็คิดว่าเราตายไปแล้ว เรายังไม่เคยสนองพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำให้เป็นขึ้นเป็นอันเป็นหลักเป็นฐานแต่ประการใด จากที่ท่านให้คติธรรมเตือนใจว่าโปรดทำตามพระพุทธเจ้า ว่าสร้างคนดีกว่าสร้างวัตถุ สร้างคนให้มีความรู้ สร้างคนให้มีความดี มีสติปัญญา เราก็คิดอยู่ตลอดเวลาว่า ทำอย่างไรเราจะสนองพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำได้

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านก็บอกว่าไม่เป็นไร สัญลักษณ์ของคนดีมีปัญญา คือ กตัญญู กตเวทิต่อผู้มีพระคุณสูงสุดหามิได้ ก็ขอรวบรัดตัดความว่า มาได้สถานที่นี้ สถานที่นี้เป็นมหาขุมทรัพย์ เป็นถ้ำพญานาค ใครไม่มีบุญเข้ามาไม่ได้ ร้อนกร้อนใจเหมือนยักษ์ถูกไฟลวก จากการดลบันดาลของหลวงพ่อดำ ได้บอกอาตมาว่า มีชื่อ ดร. ลำไย อยู่จึงจะใช้สถานที่นี้ อาจารย์บุญส่ง เป็นหมอดู ก็ติดต่อดร.ลำไย ก็รู้ว่ามีจิตใจศรัทธาเลื่อมใส แต่ก็ไม่ทราบว่าจะเลื่อมใสแค่ไหน แต่ก็ได้ถวายที่ประมาณ ๒๒ ไร่ ในวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ เอาโต๊ะมาซึ่งเข้าโต๊ะหนึ่ง ฟ้าเบรียง เบื้องล่างพญานาคขึ้นมา ชู้อย่างอยู่เป็นพยานได้ รุ่งกินน้ำไปสู່หนองคาย รุ่งอันนี้สำคัญ คล้ายรุ่งพญานาคที่จะต้องเหาะเหินเดินอากาศได้ ประกาศเทพเจ้าให้ทราบโดยทั่วกัน เบรียง ๆ ๆ สามเบรียงด้วยกัน เราก็มาเขียนลงในหนังสือของเราไว้ว่า พ.ศ. ๒๕๓๗..๓๘..๓๙ ศูนย์นี้ก็จะเสร็จพออบรมได้

พี่น้องญาติธรรมทุกคนที่เราได้มาเจอกันทุกคนสมัครสมาน อาตมาก็ตั้งใจมากแล้วตรงนี้เมืองลับแล คนที่ไม่เชื่อ ก็คือคนที่ไม่รู้ เพราะรู้จริงถึงจะเชื่อ อย่างที่อาตมาพูดให้โยมทั้งหลายได้ฟังว่า รู้จริงนั้นหายาก รู้มากนั้นหาง่าย อาตมาก็ไม่ลดละพยายามทำต่อไป เพราะรู้ว่าเดี๋ยวก็มีคนมาช่วยเรา ทั้ง ๆ ที่งานเรามากมายเหลือเกิน ทั้งที่เราตายก็ตายไปถึงสามครั้ง ครั้งที่คอบหัก ครั้งที่พม่า กับครั้งที่เครื่องบินจะตก แต่ผลสุดท้ายก็ทำได้ ใครมีบุญวาสนาแต่เมื่อครั้งอดีตชาติก็ขอให้เข้ามา ลุ่ลวงลงตามนี้ ก็มีมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่ศาลาเล็ก ๆ คนไม่ค่อยมาก พยายามขยายที่มาตามลำดับ จึงสร้างศาลาใหญ่ขึ้นคือหลังปัจจุบัน ก็สำเร็จตามเป้าหมาย แต่บางคนก็สงสัยว่า

มาสร้างไว้เพื่ออะไร ทำไมต้องมาสร้างที่นี่ ไปสร้างที่อื่นไม่ได้หรือ อาตมาจึงไม่พูด ไม่ตอบ เพราะตอบไปเขาไม่รู้เรื่อง เขาไม่ทราบ เขาไม่เข้าใจ แล้วอาตมาก็มาพิจารณา กุฎิที่อาตมาอยู่เป็นหลักแรก ที่ใกล้กับปะรำ มีเต็นท์ซึ่งกับที่ถวายเป็นวันนั้น เริ่มต้น อาจารย์บุญส่งก็มาตามลำดับ บางคนก็หายหน้าไปเลย ไม่ทราบว่าไปไหนมาได้ ประการใด แต่เราก็ยังนึกถึงบุญคุณ เดียวเหตุการณ์ก็ผันผวนผ่านไป มีคนเข้ามาช่วย สร้างกุฎิเป็นหลังที่สอง ที่อาตมาพักอยู่ปัจจุบัน

จากนั้นได้ซื้อที่ขยายที่กันต่อไป ได้อธิษฐานไว้ว่า ถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้ได้สมปรารถนา มันก็เป็นไปได้ ต่อมาอาตมาสังเกตว่า มางานกฐินที่ ญาติโยมก็ตากแดดกัน เอาเต็นท์ซึ่งเข้า ร้อนจะตาย ก็อุตสำหรับมานั่ง เพราะขึ้นไม่ทันคนข้างบน ก็ขึ้นไปก็ไป ขวางที่ นั่งกันเต็มหมดเลย พญานาคจะขึ้นไปยังหาที่ไม่ได้ ก็ต้องนั่งกรำแดดอยู่ข้าง ศาลา เราเห็นเลย ก็คิดอยู่มาตลอดสามปี จะทำอย่างไร จะแก้ไขอย่างไร จะใช้เครื่อง ขยายเสียงเขาก็ไม่เห็นหน้าเห็นตา ยังไม่ทันทำบุญก็กลับเลย เพราะคนแน่นขึ้นไม่ได้ คนที่ขึ้นข้างบนนั้นบางคนไม่ได้ทำบุญหรือ มาโมทนา ถึงไม่ได้ออกเงิน ก็มาทำบุญ ด้วยกัน ก็คิดว่าจะแก้ไขอย่างไร **เรามีเจตนาที่จะมาสร้างความดีที่นี่ เพราะที่น้ำ พองนั้นหาที่ไม่ได้ ที่ไม่เหมาะสม ก็มาเหมาะสมตรงนี้** เขาเรียกว่า **เนิน นพวรรณ** เป็นเนินมหาขุมทรัพย์สำหรับผู้มีบุญ ขุมทรัพย์คือคุณสมบัติของชีวิต ไม่ใช่เงินไหลนองทองไหลมา **เราต้องการช่วยเหลือประชาชนให้พ้นจากทุกข์ สามารถแก้ไขปัญหาชีวิต** สมกับสถานการณ์บ้านเมืองที่แย่งไปด้วยการติด ยาบ้า เราจะเห็นนักเรียนทุกวันนี่ ขนาดลูกนายพลนะยังติดยาบ้า ลูกซีเก๊าซีลิป ม.๔ ตามเขาไปยังไม่กลับเลย มีปัญหาแม่เป็นครูยังไม่มีเวลาดูแลลูกเลย ข้อนี้เป็นปัญหา มาก รัฐบาลยังแก้ปัญหาไม่ได้

เจตนารมณ์ในการที่จะสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหญ่

อาตมาคิดว่าในชีวิตบั้นปลายของเรานี้อยากจะสร้างศาลา แต่ไม่รู้ว่าจะ ศาลาหลังใหญ่เท่าไหน ก็สวดมนต์ไหว้พระไป ก็แล้วแต่ท่านคณาจารย์จะออกแบบ ก็

ออกแบบมาได้สวยงามตามที่เราคิดอย่างนั้น แต่อย่าคิดมากนะ สวยอย่างไรก็ต้องมีคนติ ดุอย่างพระพุทธรูปสวยจะตาย ก็ยังมีคนติว่าปากแเบะ เพราะไอ้คนที่ดูมันปากแเบะ ดูพระพุทธรูปปากแเบะไปหมด พระพุทธรูปเขาทำสวยยังโดนตำหนิอีกเหวอ

แต่ศูนย์ของเราทำได้มีระบบมีระเบียบเรียบร้อย จอดรถได้เป็นพัน ๆ คัน ที่วัดอัมพวันจอดได้ไม่กี่คันก็เต็ม ก็ที่มันแค่سابสิบเอ็ดไร่กว่า แต่นี่ป่าเข้าไปตั้งร้อยกว่าไร่ อาตมาก็คิดการไกลว่าต้องสร้างแแนศาลาหลังนี้ หลังคาก็มีหลายชั้นสวยงามเหมือนคนออกแบบ แบบอย่างนี้ไม่เคยเห็นเลย พอเห็นแล้วอาตมาดีใจมากนอนไม่หลับไปเจ็ดวัน ได้ศาลาที่ถูกต้องแล้วดีใจมากที่สุด ฉันท้าไม่ได้ไปอีกเจ็ดวัน เพราะอะไรรู้ไหม เพราะจะมีผู้ดีมีปัญญามาช่วยเรา มีแต่คนจะมาช่วยทำให้เราตื่นตัน แล้วศาลานี้จะเสร็จไหม เสร็จเพราะอะไร เพราะทำจึงจะเสร็จ ไม่ทำแล้วจะเสร็จได้อย่างไร เราอธิษฐาน อยู่ ๆ ก็เผลอมาคนละหนึบคนละหนึบ เริ่มทอดกฐิน ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ ตอนนี้อาจารย์ถาวร - ดร.ลำไย อ่านประกาศถวายที่ พญานาคขึ้นมาตรงนี้ แต่เป็นคนอาตมายังจำภาพได้เลยว่า จมูกแดงหูแดง ไล่เลื้อยบางมีสังวาลย์ อาตมาก็ถามพวกเขาว่า เป็นใคร เมื่อตะกี้ไม่เห็น แต่รุ่งกินน้ำเหมือนเมื่อวันวางศิลาฤกษ์เหมือนกัน จากตรงนั้นมุ่งตรงไปหนองคาย และพอวันงานกฐิน สองคนผิวเมียมากันเลย เอาเงินมาทำบุญ แต่ไม่รู้เท่าไร ได้ให้คนไปตามมาหา ไปถ่ายรูปมาให้ได้ ก็หาไม่เจอ อันนี้เป็นเรื่องที่เทพไทหัวแหล่งหล้าอนุโมทนา ก็ขอฝากไว้ว่าทำดีร้อนถึงจักรินทร์เทวราช อย่างที่ท่านทราบกันดีว่า มาจะกล่าววบทไป ถึงทำวหัตถ์ไตรตรึงศา ทิพยอาสน์เคยอ่อนแต่ก่อนมา กระด้างดั่งศิลาน่าแปลกใจ จะมีเหตุมันแน่นในแดนดิน อัมรินทร์เวียงพิณิจพิศสงสัย จึงส่งทิพยเนตรดูเหตุร้าย อ่อนนี้กว่าอะไรหรือ จะสร้างศาลากัน จึงส่งคนมาช่วย วาสุเทพจัดการทันที ไปเนรมิตศาลสให้ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ให้เสร็จทันเวลา ร้อนถึงพญานาคา มาจะกล่าววบทไปไฉไล

เพราะฉะนั้นคนนี่โผล่ คนนั้นโผล่ ตั้งแต่เราคิดได้ ใครที่จะเป็นญาติ อย่างที่หลวงพ่อดำบอกว่า ดร.ลำไย ต้องมาที่ตรงนี้ และ รพช.ก็มาทำถนน แล้วก็นำไฟฟ้าเข้ามา ทำให้มีคนมาทำประปาให้อีก คนนั้นโผล่ คนนี้โผล่เห็นไหม ถ้าเราไร้บุญวาสนาก็

ไม่มีคนมาช่วย ทุกอย่างในโลกนี้เงินทองไม่สำคัญ ช่วยให้เราสำเร็จไม่ได้ เงินทองให้
ความสะดวกได้ แต่ช่วยให้เรามีความสุขไม่ได้ ให้สะดวกซื้อรถ ซื้อบ้านได้ แต่
ความสำเร็จของชีวิตไม่ได้อยู่ที่เงินทองแต่ประการใด แต่อยู่ที่เราตั้งใจหรือไม่ แล้ว
สนใจศรัทธาในโครงการนี้หรือเปล่า ดังนั้นคนที่มาช่วยเราก็กว้างไกลทีเดียว สมเด็จ
โต เดียวพระพุทธชินราช เดียวเจ้าแม่กวนอิมก็มาแล้ว เห็นไหม **กระทั่งที่ไม่นึกไม่ฝัน**
แต่ความฝันก็เป็นจริงขึ้นมาแล้ว ณ บัดนี้ เครื่องมือเครื่องใช้ไม่สอย ใช้อย่างมี
ระบบมีระเบียบ แต่ที่วัดอัมพวันใช้กันอย่างไม่มีระบบ เพราะเราทำงานคนเดียว ดี
หนึ่งดีสองก็ต้องทำงาน เขานอนกันแล้วเราก็ต้องทำงาน แต่ที่เราคนเดียวทำสำเร็จ
เพราะเราถือคติที่ว่า ไม่เสร็จไม่นอน ไม่เสร็จไม่กินข้าว มันกังวล ถ้าเรากังวลใจเราจะ
นอนไม่หลับเลยนะ ถ้าเรากังวลใจเนี่ยจะทำให้เรากินข้าวไม่ได้นอนไม่หลับ และที่
อาตมาส่งพระมา พระจงพระเทิ่งอะไรนั่นแหละ แล้วใครมาอยู่ที่นี้เพื่อนไปเลยนะ **ที่**
อาตมาส่งท่านพระครูมานี้เพราะดูแล้วดูอีก เห็นแล้วว่าเกรดใช้ได้ เกรดเอ และ
ก็เป็นไปตามความมุ่งหมายทุกประการ แต่ก็ขอฝากไว้ด้วยว่าบางครั้งเนี่ย เรา
ทำงานทุกอย่างต้องผิด ไม่มีอะไรที่จะร้อยเปอร์เซ็นต์ ทุกอย่างต้องบกพร่อง เช่น เรา
จัดงานนิมนต์พระมา ๙ วัด แต่คนรับมอบหมายงานลืม ไม่ได้รับพระมา พระก็ขาด ก็
บกพร่อง และขอถามที่ประชุมนี้เลยว่าเวลาประชุมต้องใช้พิธีกร เราเป็นพิธีกรก็ได้
ทำไมต้องใช้ด้วย เพราะเราเป็นเจ้าของ นี่ต้องยุ่ง พิธีกรก็จะเตือนเราว่าถึงเวลาแล้ว
เชิญเจ้าภาพ ไม่ใช่มีแต่รับแขกแล้วลืมหมด บางทีพูดมากไป พิธีกรก็จะสะกิดแล้ว เช่น
บางที่เขียนแบบเกินไป ก็ต้องมีที่ปรึกษา บางที่อาตมาว่าจะไปเรียนดอกเตอร์ชะหน่อย
ก็ต้องมีที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ไหม ก็จะเอาอาจารย์เป็นที่ปรึกษาเขียนวิทยานิพนธ์ได้
ไหม ไม่มีที่ปรึกษาแล้วใครจะเป็นคนรับรองวิทยานิพนธ์ อาจารย์เป็นที่ปรึกษา และสื่
กรรมการเป็นที่รับรองวิทยานิพนธ์ นี่เดี่ยวเดือนเมษายน มหาวิทยาลัยมหิดลเขาจะมา
ให้เราอีกแล้ว

ก็ขอเจริญพรว่า **ศาลาเรานี่ใหญ่มาก** บางคนบอกว่าทำไมไม่ตัดหลังคา
ออกไป **ทำไมไม่ตัดนั่นตัดนี่ออกไป** ญาติโยมเขาเตือนก็ถูกของเขา แต่ในวิธี

ปฏิบัติแล้ว เราต้องการทำให้ดี แล้วสวยด้วย ไหน ๆ ทำทั้งทีให้ดีขึ้นได้ไหม ไม่ใช่ทำส่งเดช เหมือนเศษสวะลอยมาหน้าบ้าน แทนที่จะเก็บสวะ กลับปัดสวะให้ไปหาคนอื่นต่อไป ไม่ได้ ต้องช่วยกันรับผิดชอบถูกไหม

แบบศาลานี้เอาตมาให้เขาดู ทั้งพระเถระผู้ใหญ่ ทั้งวิศวกรสถาปนิก ต่างก็บอกว่าแบบนี้ยังไม่เคยมีที่ไหน ยังไม่มีในทวีปเอเชียนี้ เพราะหลังคานี้มีหลายมุม เดิมมีแต่ทรงไทยแล้วมีช่อฟ้าหน้าบัน แต่นี้เป็นทรงไทยแบบประยุกต์ เข้ากับสมัยโลกาภิวัตน์ สมัยโลกเจริญต้องประยุกต์ให้เข้ากับสมัยปัจจุบัน ถ้ามีคนถามว่า ศาลานี้สมัยไหน ก็ให้ตอบว่าสมัยโลกาภิวัตน์ สมัยโลกเจริญเดินออกหน้า สร้างแล้วมีคนมาปฏิบัติธรรม สมัยเจริญของจิตใจ หน้าใส ใจซื่อ ทำอะไรก็เจียบขาดเป็นธรรม ศาลาเรา

เอาตมาก็เก็บความในใจไว้ว่าใครจะโผล่มา ก็พอดีลูกสาวก็โผล่มาเป็นคนแรก ก็คือ คุณสุริสา จิ้งจอกเรื่องกิจ เขาก็เคยมาทอดกฐิน เขาเคยมาที่วัดอัมพวันเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก อยู่สระบุรีนี่เอง แล้วเขาก็ไปเรียนหนังสือไปได้ดิบได้ดีกลับมา ก็หันเหกลับมา มาวัดอัมพวัน หันเห่มาทำไม เกิดดลบันดาล เทพเจ้าเข้าดลบันดาล ดลบันดาลอย่างไร เขาก็มาบอกว่า “หลวงพ่อดี หนูเคยมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กแล้ว หลวงพ่อจำหนูได้ไหมคะ มันห่างกันหลายปี” นี่ย้อนยุค ย้อนอดีต เขามีกตัญญู สามีเขาคือสุริยะ สุริสาก็มีลูกนะ และเราก็รู้ความในใจของเขา เขาจะเอาสามีมารบที่วัดอัมพวันสัก ๑๐ วัน เราก็บอกว่า สุริสา หลวงพ่อบวชให้ไม่ได้หรือสิบวัน ต้องเดือนหนึ่ง ก็บอกเขา บวชแล้วก็เกิดศรัทธา มานั่งกรรมฐาน ทางญาติพี่น้องก็มาหมด แม่เขาเป็นคนจีนกำลังเจ็บ เดียวนี้ก็หายแล้ว กลับแข็งแรง พ่อเข้ารู้เรื่องสวนเวฬุวัน ก็เลยขอทอดกฐินตามที่ “ยายเสนอ” เขาเสนอแนะ ถ้าใครไม่รู้ว่า จะทำอะไรดี ต้องไปถามคุณเสนอ เหมือนไปหาอาจารย์แนะแนว ต้องมีอาจารย์แนะแนว เลยตัดสินใจมาทอดกฐิน แล้วก็มาทั้งหมด คนโน้นมา คนนี้มา ก็มากันเรื่อย ๆ

ก็ขอให้พี่น้องเราดีใจกันถ้วนหน้าว่า ศูนย์เรานี้มีบุญ มีคนดี ๆ เข้ามา แล้วนายประจวบ ไชยสาส์น กับคณะ ก็มานั่งกรรมฐาน ที่เอาตมาดีใจมากก็คือ ที่นี่พร้อมเพรียง

กันดีเหลือเกิน สมอาจก็มาพร้อมเพียง ถึงมีบกพร่องก็น้อย ไม่เหมือนเราที่ต้องทำงานคนเดียว แต่ใครก็ต้องคิดนะศาลาเป็นสิบ ๆ ล้าน ก็ได้ผลตามสมควรตลอดมา

เริ่มต้นก็ด็อกเตอร์มังกร - ด็อกเตอร์ประภา อาตมาก็ได้มารับเงิน ตอนที่ดีอกเตอร์มังกร เพิ่งเสียชีวิตไป อาตมาก็ว่าพวกเรานี้เป็นพลังงานชีวิตที่ทำให้เครื่องเดินเคลื่อนออกไป จะมีเครื่องใช้ไม้สอยที่ทันสมัย จะมีพระผู้ใหญ่เขยชมในกิจการงานของศูนย์เราอย่างยิ่ง คนอื่นทำไม่ได้ มีงานที่รถบัสสี่ห้าคันไม่พอ ใคร ๆ ก็อยากจะมาดูศูนย์ มาปีหนึ่งก็เปลี่ยน ปีหนึ่งก็เปลี่ยน เปลี่ยนเป็นเจริญรุ่งเรืองต่อไป ทั้งในประเทศต่างประเทศก็มา และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว คุณสุริยะ คุณสุริสา ก็มาวางศิลาฤกษ์ เขาก็ช่วย พระเถรานุเถระก็มา เจ้าคณะภาคเก้าอุตุส่าห์มาพรมน้ำมันให้

อาตมาก็ขออนุโมทนากับโยมทุกคน และขอให้ทุกท่านโปรดช่วยกันจดจำไว้ว่า

“ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันนี้เป็นของคนไทย เอาไว้ช่วยเหลือประเทศชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ แต่เราทั้งหลายเป็นผู้รักษาและดำเนินงานแทน เจ้าของก็คือ ประเทศชาติ เรารักชาติ รักพระศาสนา รักพระมหากษัตริย์ เราจึงทำ ทำเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนในประเทศชาติบ้านเมืองของเรา”

อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ผู้จุดประกาย

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันแห่งนี้ จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากไม่มีพุทธศาสนิกชนผู้มีจิตศรัทธาทวายที่ดินแต่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อ เพื่อใช้ในการจัดสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ท่านผู้นั้นคือ อาจารย์ถาวร และ ดร.ลำไย โกวิทย์ากร โดยการแนะนำของอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ผู้ซึ่งถือได้ว่าเป็น **“ผู้จุดประกายในการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน”**

อาจารย์บุญส่ง ได้เล่าถึงประวัติความเป็นมาในการสร้างศูนย์ฯ เมื่อครั้งเริ่มแรกไว้ว่า

“เรื่องนี่เกิดขึ้นมาจากที่กระผมมีความศรัทธาในตัวพระเดชพระคุณหลวง
พ่อจรัญมาก เพราะเห็นว่าท่านเป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สอนการปฏิบัติวิปัสสนา
กรรมฐานตามแนวทางแห่งสติปัญญา ๔ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และมี
นโยบายที่จะปลุกคนสร้างคน ผมเองเป็นลูกคนจีน คนจีนเขาถือหลักว่า **“คิดการปี
เดียวปลุกพืชล้มลุก คิดการสิบปีปลูกไม้ยืนต้น คิดการร้อยปีให้ปลูกคน”** ผม
เห็นว่าหลวงพ่อจรัญท่านปลุกคนเก่ง จึงพยายามเชิญชวนญาติธรรมชาวขอนแก่น
เดินทางขึ้นไปกราบนมัสการท่านอยู่เป็นประจำ และได้นำญาติธรรมชาวขอนแก่นไป
ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอย่างสม่ำเสมอ เรียกได้ว่าเกือบจะทุกอาทิตย์ โดยทุกวันศุกร์
ผมจะจัดรถตู้ ๓-๔ คัน เพื่อให้ผู้ที่สนใจเดินทางไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จนทำให้
เกิดความคิดว่าหลวงพ่อน่าจะมีสาขาอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น เอาไว้สอนกรรมฐานที่นี้
ญาติโยมจะได้ไม่ต้องเดินทางมาปฏิบัติไกลถึงจังหวัดสิงห์บุรี ประกอบกับทุกครั้งที่ไป
กราบนมัสการหลวงพ่อ ท่านมักจะย้ำให้ชาวขอนแก่นฟังเสมอว่า ท่านกับชาว
ขอนแก่นเป็นญาติกัน ท่านเคยมาได้ของดีที่นี้ สักวันหนึ่งท่านจะคืนของดีนี้ให้กับชาว
ขอนแก่น

หลังจากนั้นได้มีผู้หญิงคนหนึ่ง เป็นข้าราชการอยู่จังหวัดมหาสารคาม ที่ผมให้
ความช่วยเหลือเขาจนเขามีศรัทธาได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ๗ วันตามีได้
สัญญากับผมไว้ เมื่อกลับมาจากวัดอัมพวันก็มาพาญาติพี่น้องรวมทั้งมารดาของเธอ
ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันด้วย และมารดาของเธอก็เกิดศรัทธา อยากจะถวายที่ให้
หลวงพ่อ ๕๐ ไร่ ที่หลังเขื่อนอุบลรัตน์ แต่เพราะเหตุขัดข้องบางประการ ทำให้เธอไม่
สามารถมอบที่ดินที่สัญญาว่าจะมอบให้กับหลวงพ่อได้ ทำให้ผมคิดที่จะหาทุนไปซื้อที่
ผืนหนึ่งอยู่ปากทางเข้าเขื่อนอุบลรัตน์ ประมาณ ๓๐ ไร่

ก็พอดี ดร.ลำไย โกวิทย์ยากร เกิดมีจิตศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ
หลังจากที่ผมได้แนะนำให้ไปอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน และทราบข่าวว่ามีคนจะ
ถวายที่ที่น้ำพองให้หลวงพ่อ แต่ถวายให้ไม่ได้ ก็มีจิตศรัทธาอยากจะทำถวายที่ดินให้
หลวงพ่อ ๒๐ ไร่ ได้มาปรึกษากับผมให้ผมเป็นธุระจัดการให้ ผมจึงเปลี่ยนความคิดที่

จะซื้อที่ดินอำเภอป่าพอง มาเป็นขอให้หลวงพ่อบรรพชาที่วัดของ ดร.ลำไย โกวิทยากร และได้นิมนต์หลวงพ่อบรรพชาที่วัด

ในวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ หลังจากที่หลวงพ่อบรรพชาได้เยี่ยมชมนิคมเขื่อนอุบลรัตน์ ก็ได้เดินทางมาถึงจุดบริเวณที่จะรับมอบที่ดิน ซึ่งผมได้ให้รถเป็นทางเข้า และตั้งเป็นเต็นท์พิธีไว้แล้ว เมื่อทุกคนพร้อมกันที่เต็นท์พิธีแล้ว ผมก็เริ่มกล่าวนำถวายที่ดิน เมื่อกล่าวจบหลวงพ่อบรรพชาท่านก็นิ่งเฉย ผมก็กล่าวอีกครั้งก็นิ่งเฉย พอกล่าวมอบที่ดินครั้งที่สาม หลวงพ่อบรรพชาท่านถึงได้พูดออกมาว่า “อย่าปล่อยที่ให้หมาขี้ หาพระดีไม่ได้นะ” ผมได้ฟังก็นึกตกใจว่า ทำไมหลวงพ่อบรรพชาแบบนี้ คนเขาอุทิศสำหรับถวายที่ ทำไมไม่กล่าวชมเขาสักคำ และพอจะกลับก็พูดย้ำคำเดิมอีกว่า “อย่าปล่อยที่ให้หมาขี้ หาพระดีไม่ได้นะ” ซึ่งผมได้มาทราบความหมายภายหลัง

ในตอนที่ยกถวายที่ดินนั้นมีเรื่องน่าอัศจรรย์ใจอยู่ประการหนึ่ง คือ หลังจากได้ถวายที่ดินแล้ว หลวงพ่อบรรพชาท่านก็กำลังจะให้พร ยถา สัพพี ผมก็เดินถือคนโทไปเตรียมกรวดน้ำอยู่บริเวณกลางดิน ทุกคนก็กำลังนั่งประนมมืออยู่ พอหลวงพ่อบรรพชาให้พรปั๊บ ฟ่าก็ผ่า เบรียง ๆ ๆ สามครั้ง เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจต่อผู้ที่ได้เข้าร่วมพิธีในวันนั้นยิ่งนัก

หลังจากวันนั้นแล้ว หลวงพ่อบรรพชาท่านก็โทรศัพท์มาถามผมเป็นระยะ ๆ ว่าเขาสร้างไปถึงไหนแล้ว ผมก็ไม่สามารถตอบหลวงพ่อบรรพชาได้ว่า ไม่ได้สร้างอะไรเลย แต่ก็ต้องตอบหลวงพ่อบรรพชาไปว่าครับ กำลังดำเนินการ จากนั้นผมก็ไปชวนคุณอ้อย เจ้าของบริษัทขอนแก่นคอนกรีต ให้เข้าไปดูที่ศูนย์กัน เมื่อเห็นแล้ว ผมก็นึกถึงคำของหลวงพ่อบรรพชาที่สั่งไว้ว่า “อย่าปล่อยที่ให้หมาขี้ หาพระดีไม่ได้นะ” ผมจึงมีความคิดที่จะสร้างศูนย์ฯ ตามที่รับปากหลวงพ่อบรรพชาไว้แล้วให้ได้ ผมจึงไปปรึกษากับ **ครูปราณี ไชยเชษฐ์ หรือครูแขก** เป็นอาจารย์ใหญ่โรงเรียนอนุบาลประจำเขื่อนอุบลรัตน์ของ กฟผ. และ **คุณวิลาวัลย์** ที่ทำงานอยู่ กฟผ. ว่าจะทำกันประการใดดี พูดได้ว่า คณะทำงานและผู้อุปถัมภ์ให้ทุนสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันชุดเริ่มแรก คือ **ครูปราณี ไชยเชษฐ์, คุณวิลาวัลย์ และพนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย** ซึ่งต่อมาก็สามารถหาทุนสนับสนุนในการสร้างศูนย์ก่อนแรกมาได้ประมาณเกือบสองแสน พระเดชพระคุณ

หลวงพ่ोजรัญได้มอบให้ไว้อีกหนึ่งแสนบาท เป็นเงินที่สมเด็จพระสังฆราชทรงประทาน จึงทำให้มีทุนเริ่มแรกทั้งหมดเกือบสามแสนบาท

จากนั้นผมได้ดำเนินการก่อนสร้างศูนย์โดยการเจาะหาน้ำมาก่อน แล้วก็เริ่มก่อสร้างกุฏิหลวงพ่อ ศาลาอำนวยการ ห้องน้ำ แล้วก็สร้างเรือนไม้เป็นที่พักของผู้ปฏิบัติกรรมฐาน เพื่อที่จะได้มีคนเข้ามาปฏิบัติที่ศูนย์ และมีคนคอยเฝ้าสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งระหว่างนั้นผมต้องเข้าไปบุกเบิก คอยควบคุมดูแลการก่อสร้าง เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของหลวงพ่อ และเพื่อพี่น้องชาวขอนแก่นจะได้มีศูนย์ปฏิบัติธรรมที่สอนวิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางที่ถูกต้อง ไม่ต้องเดินทางไกลไปถึงจังหวัดสิงห์บุรี

คำว่า “สวนเวฬุวัน” มาจากไหน

คุณลุงบุญส่ง อินทวิรัตน์ ได้เล่าถึงคำว่า “สวนเวฬุวัน” ที่เป็นชื่อของศูนย์ปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่เริ่มแรกนั้นมีประวัติความเป็นมาอย่างไร “เมื่อวันที่หลวงพ่อมารับถวายที่ดิน ผมก็ได้กล่าวกับหลวงพ่อไว้ว่า “หลวงพ่อครับ พระพุทธเจ้าของเรา ท่านมีวัดอยู่สองวัดที่มีชื่อคล้องจองกันอยู่ คือ วัดอัมพวัน กับ วัดเวฬุวัน วัดอัมพวันหลวงพ่อก็เป็นเจ้าของอยู่แล้ว ถ้าอย่างนั้นขอให้ที่นี่ชื่อว่า วัดเวฬุวัน นะครับหลวงพ่อ เพราะว่าที่ดินผืนนี้มีต้นไผ่อยู่ ๕๐๐ กออยู่แล้วครับ “หลวงพ่อก็รับว่าให้ชื่อ “เวฬุวัน” เพราะ “เวฬุวัน” แปลว่า “ป่าไผ่” นั่นเอง

จากนั้นผมก็จ้างเขาเขียนป้ายขนาดใหญ่ว่า “ศูนย์ปฏิบัติกรรมฐานเวฬุวัน” แล้วนำไปตั้งไว้หน้าบ้าน พอดีภรรยาผมเห็นเข้า จึงบอกกับผมว่า “ผิด” ผมก็สงสัย เพราะผมมั่นใจว่าได้เขียนไว้ถูกต้องแล้ว ผมจึงถามเธอไปว่า “ผิดอย่างไร” เธอตอบผมว่า “ในตำนานของพระพุทธศาสนา ต้องมีคำว่าสวนด้วย” ผมก็ร้องอ้อเลย จึงต้องแบกป้ายไปให้เขาแก้เป็น “ศูนย์ปฏิบัติกรรมฐานสวนเวฬุวัน” จากนั้นผมก็นำป้ายขึ้นรถไปขออนุญาตหลวงพ่อกับที่วัดอัมพวัน นำไปตั้งอยู่ที่วัดอัมพวันเป็นเดือน ๆ ถึงได้นำกลับมาติดตั้งที่นี้ต่อไป

อาจารย์ถาวร - ดร.ลำไย โกวิทยากร ผู้ถวายที่ดินสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

ปัจจุบันท่านทั้งสองรับราชการอยู่ที่ภาควิชาพืชสวน คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีบุตรสองคนคือ นายวรวิช โกวิทยากร และนางสาวอริสรา โกวิทยากร

ท่านเป็นผู้มีจิตศรัทธาถวายที่ดินจำนวน ๒๒ ไร่ ในหมู่บ้านชำจาน ตำบลบ้านค้อ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น เป็นที่ดินที่มีต้นไผ่ตงปลูกไว้เต็มพื้นที่ รวมแล้วประมาณ ๕๐๐ กอ อันเป็นสาเหตุของการตั้งชื่อศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ท่าน ดร.ลำไย ได้กรุณาเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า ท่านซื้อที่ดินแปลงนี้เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เพื่อที่จะเก็บไว้ถวายเป็นธรณีสงฆ์ ในระยะแรก ๆ ได้ปลูกมันสำปะหลัง แต่ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นทุกหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ เพราะชาวบ้านในบริเวณนั้นประกอบอาชีพฟาร์มโคนม ทำให้ชาวบ้านแถวนั้นมีความเห็นว่าที่ดินแปลงนี้คงไม่เหมาะที่จะถวายเป็นธรณีสงฆ์

แต่ต่อมาท่านได้รู้จักกับ **อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์** ซึ่งเป็นผู้มีความสำคัญในการแนะนำให้ ดร.ลำไย มีโอกาสไปปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี และได้เข้าพบพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญส่ง

จากนั้นในวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ ท่านและครอบครัวได้มีโอกาสถวายที่ดินให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญส่ง นับเป็นความปิติยินดีของท่านเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสถวายที่ดินผืนนี้ และได้เห็นความเจริญเติบโตของศูนย์เวฬุวัน ที่นับวันจะมีพุทธศาสนิกชนหลังไหลเข้ามาปฏิบัติธรรมนำบุญกุศลความดีงามทั้งหลายมาสู่ตนเอง

หลวงพ่อบุญส่งพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร เข้ามาบริหารงาน

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น ประสบความสำเร็จ มีความเจริญก้าวหน้า มีการอบรมปฏิบัติธรรม และการบริหารงานที่เป็นระบบระเบียบได้เช่น

ทุกวันนี้ สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่ง คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดีส่งพระที่เคยรับใช้ใกล้ชิด เป็นพระอุปัฏฐากจากท่าน จนได้รับความไว้วางใจให้มาบริหารงานเป็นผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ท่านก็คือ **พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร** ผู้มีความกตัญญู อ่อนน้อมถ่อมตน อุดม บริหารงานตามคำสั่งของหลวงพ่อดี สนองงานตามเจตนารมณ์ของพระอุปัชฌาย์ ตั้งแต่ศูนย์ยังแห้งแล้งกันดารไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกใด ๆ เลย จนกระทั่งศูนย์เวฬุวันรุ่งเรืองมาจนถึงทุกวันนี้ จนญาติโยมที่ได้เข้ามาที่ศูนย์ต่างชื่นชมและเคารพศรัทธาในปฏิปทาของท่าน โดยเฉพาะพระเดชพระคุณหลวงพ่อดีมีความพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง ได้ตั้งท่านพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ให้เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน และได้กล่าวชมเชยไว้ ณ พระอุโบสถวัดอัมพวัน ต่อหน้าพระสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนที่มาในวันนั้น (๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔) ว่า

“วันนี้ก็ขออนุโมทนาสาธุการ โยมขอนแก่นอาตมาก็ขอขอบคุณขอบใจ และขอขอบใจพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ที่ได้จัดศูนย์ของเราให้เรียบร้อยสวยงามมาก และเป็นพระที่น่าเลื่อมใสศรัทธาของพุทธศาสนิกชน และได้รับรางวัลโล่ให้บ้าง ได้รับเข็มบ้าง ตลอดจนกระทั่งรับพระราชทานเสมาธรรมจักร จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระครูสมุห์มีผลงานมากมาย เป็นนักเผยแผ่พุทธธรรมให้แพร่ขยายออกไปทั่วภาคอีสาน มีกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน **สมกับที่เราส่งพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ไปประกาศพระศาสนา สมปรารถนาคือความสำเร็จ** ท่านเป็นพระที่มองกาลไกล แล้วอ่านตัวออกบอแก้วเป็น ท่านพระครูสมุห์อ่อนน้อมถ่อมตน พระเถรานุเถระมีแต่เมตตา ไม่มีเกลียดชังแต่ประการใด มีแต่ชมเชยและให้เกียรติ ทั้งเจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอขอนแก่น เจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น รองเจ้าคณะจังหวัด ตลอดจนเจ้าคณะภาค ที่มาเจริญพระพุทธรูปมนต์ในพิธีวางศิลาฤกษ์ ก็รู้สึกพอใจมาก ท่านได้กล่าวอนุโมทนาประกาศเกียรติคุณในวันนั้น สนวนเวฬุวันของเราก็มีแต่ศิษย์หน้า เจริญงอกงาม”

เพื่อให้ทราบถึงประวัติความเป็นมา ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ผู้เขียนจึงได้เข้ากราบนมัสการท่านพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ซึ่ง

ท่านได้เล่าถึงประวัติความเป็นมา และการเจริญเติบโตของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันไว้ดังนี้

“เมื่ออาตมาได้อุปสมบทในพระพุทธศาสนา เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญเป็นพระอุปัชฌาย์ อาตมาโชคดีที่ได้มีโอกาสได้รับใช้ใกล้ชิด เป็นพระที่คอยอุปัฏฐากท่านเรื่อยมา จนกระทั่งออกพรรษา ประมาณเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๖ อาตมาก็ได้ลาท่านเพื่อมาเยี่ยมโยมบิดามารดาที่จังหวัดมหาสารคาม หลวงพ่อบุญจึงได้บอกกับอาตมาว่า ท่านก็มีญาติธรรมอยู่ที่จังหวัดมหาสารคาม และได้พูดถึงศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน”

เข้าสู่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันครั้งแรก

“..ก่อนหน้านั้น อาตมาเคยได้ยินชื่อของศูนย์ปฏิบัติธรรมมาบ้างแล้ว จากการที่หลวงพ่อบุญได้ไปบรรยายที่ เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ และท่านก็ได้พูดให้ญาติโยมฟังอยู่เรื่อย ๆ เมื่ออาตมาขึ้นไปลาหลวงพ่อบุญ ท่านได้เล่าเรื่องศูนย์เวฬุวันให้อาตมาฟังว่า “ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน อาจารย์ลำไย ท่านได้ถวายที่ไว้ให้ จะเราสร้างเป็นวัด เราไม่สร้างหรือ เราจะทำเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม ถ้าไม่ไกลกันมากให้ช่วยแวะเข้าไปดูให้เราหน่อยนะ” อาตมาเลยรับปากท่านว่า จะหาเวลาไปดูให้

อาตมาจึงติดต่ออาจารย์บุญส่ง ให้ท่านพามาดูที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน อาจารย์ก็นัดกับพวกอีกสี่ห้าคน รวมกันเป็นคณะเข้าไปในครั้งนั้น ซึ่งตอนนั้นกำลังก่อสร้างห้องน้ำ ทางจากถนนมิตรภาพเข้าไปยังเป็นลูกรัง ส่วนทางแยกเข้าไปยังศูนย์ยังเป็นฝุ่นอยู่ เป็นทางที่เขาเอารถไถไถดินที่เคยเป็นไร่มัน เป็นพื้นที่ปลูกหญ้าเข้าไปห้องน้ำนี้สร้างก่อนเลย แล้วต่อมาในภายหลังจึงได้สร้างกุฏิหลวงพ่อบุญ แล้วมาศาลาพระพุทธชินราช ครีว ศาลาหลังเล็ก ตามลำดับ

เมื่อได้กลับไปวัดอัมพวันแล้ว อาตมาจึงได้ไปเล่าให้หลวงพ่อบุญฟังว่า การก่อสร้างเป็นไปด้วยความยากลำบาก เพราะไม่มีน้ำ ต้องอาศัยน้ำจากการสนับสนุนของกำลังทหารค่ายศรีพัชรินทร์ คอยนำน้ำมาส่งเพื่อใช้ในการผสมปูนและใช้ชำระ

ร่างกาย ไฟฟ้าที่ใช้ในการก่อสร้างก็มาจากเครื่องปั่นไฟ และได้ถ่ายรูปแบบประกอบให้ หลวงพ่อได้ดูด้วย ในตอนนั้น อาตมาเข้าไปดูแล้ว ก็ไม่ได้มีความรู้สึกพิเศษอะไรกับที่นี่ นึกแต่เพียงว่า จะต้องตอบท่านให้ได้ว่าศูนย์เป็นอย่างไร และคิดว่าทางขอนแก่นเขา ถวายที่ให้หลวงพ่อแล้วท่านคงรับและให้ญาติโยมทางขอนแก่นเข้าจัดการกันเอง

เข้าสู่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันครั้งที่สอง

หลังจากนั้นอาตมาก็ได้รับรู้เรื่องราวของเวฬุวันว่า อาจารย์บุญส่งมาเบิกเงิน จากหลวงพ่อเพื่อไปสร้างศูนย์ฯ และทุกวันศุกร์ อาจารย์บุญส่งก็จะจัดรถตู้พาผู้ปฏิบัติ ธรรมจากขอนแก่นเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน และเข้ากราบนมัสการหลวงพ่อเป็น ประจำเกือบทุกอาทิตย์ ทำให้ช่วงนั้นมีชาวขอนแก่นหลังไหลกันมาที่วัดอัมพวันกัน เป็นจำนวนมาก

เวลาก็กว้างเลยมาจนกระทั่งใกล้วันวิสาขบูชา พ.ศ. ๒๕๓๗ อาจารย์บุญส่ง กับ พันเอก (พิเศษ) ขจร จิตวิเศษ (ยศเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗) ผู้บังคับการกรมทหารม้าที่ ๖ ค่ายศรีพัชรินทร์ ได้จัดการอบรมปฏิบัติธรรมขึ้นโดยมีคณะทหารเข้ารับการอบรม ๓๐ กว่านาย รวมระยะเวลา ๗ วัน และได้ทำหนังสือถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เพื่อขอ พระภิกษุเข้ามาช่วยเหลือในการอบรมปฏิบัติธรรม

หลวงพ่อก็ได้เรียกอาตมาขึ้นไป และบอกกับอาตมาว่า “ทางขอนแก่นได้ขอ พระเพื่อไปช่วยเหลือในการอบรมปฏิบัติธรรม เราจะให้พระครูสังฆรักษ์ชูชัย (ปัจจุบัน คือพระครูภาวนานุกูล) ท่านขึ้นไปสอน และจะให้อาตมาไปเป็นผู้จัดการในการอบรม อย่าให้ขาดตกบกพร่อง” แล้วท่านก็ได้ให้เงินค่าอาหารและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ กับ อาตมา

อาตมาและคณะได้เดินทางมาศูนย์ก่อนวันวิสาขบูชาหนึ่งวันในตอนเช้า และ เตรียมสถานที่เวียนเทียน และได้อัญเชิญพระพุทธรชินราชที่ได้รับมาจากวัดอัมพวัน มาประดิษฐาน ณ ศาลาอำนวยการ จนทำให้ทุกคนเรียกศาลาอำนวยการว่าเป็น ศาลาพระพุทธรชินราช มาจนทุกวันนี้ อาตมาก็นำพระพุทธรชินราชออกมาประดิษฐาน

ณ บริเวณที่สร้างเป็นที่ลงทะเลเปียนในปัจจุบัน และทำพิธีเวียนเทียนครั้งแรกของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันบริเวณนั้น ซึ่งในครั้งนั้นมีผู้เข้ามาร่วมเวียนเทียนมากพอสมควร

ก่อนหน้าที่อาตมาจะเดินทางมาในครั้งนี้ ได้รับทราบว่าคุณศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน มีญาติโยมผลัดเปลี่ยนกันมาปฏิบัติธรรม โดยมีอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ เป็นผู้ให้การแนะนำ และจะช่วยกันอยู่เฝ้าดูแลศูนย์จนกว่าจะมีผู้ปฏิบัติธรรมคนใหม่เข้ามาจึงจะกลับ ผลัดกันเฝ้าต่อไป ซึ่งในสมัยนั้นไฟฟ้ายังไม่มี ต้องใช้ตะเกียง น้ำบาดาลก็ยังมีไม่ได้แต่อาศัยทหารขนเอาน้ำมาให้

จนกระทั่งเมื่อมีทหารเข้ามาอบรมจึงได้มีการใช้เครื่องปั่นไฟเพื่อให้แสงสว่างภายในศูนย์ อาตมาจึงได้มีโอกาสเรียนรู้การใช้เครื่องปั่นไฟ คือพอประมาณดีสามครั้ง อาตมาและพระภิกษุที่มาด้วยกัน ก็จะผลัดเวรกันไปเปิดเครื่องปั่นไฟ เสร็จแล้วก็จะมาตีระฆัง แล้วเข้าสวดมนต์ทำวัตรเช้า จนกระทั่งหกโมงเช้าก็จะมาปิดเครื่องปั่นไฟ หกโมงเย็นก็จะไปเปิดเครื่องปั่นไฟ แล้วไปปิดประมาณสี่ทุ่ม

ญาติโยมที่เคยเข้าไปที่ศูนย์ เมื่อเห็นว่ามีพระจากวัดอัมพวันมาที่ศูนย์ ต่างก็พากันดีใจ และอยากให้พระอยู่ต่อไปเรื่อย ๆ แต่พอรู้ว่าอีกสามวันปิดการอบรมแล้วพระต้องกลับ เขาก็เลยปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรกันดียังไม่อยากให้พระกลับเลย เพราะถ้าพระกลับกันแล้วไม่รู้ว่าศูนย์นี้จะเป็นอย่างไร เด็กที่มาช่วยเหลือเรื่องอาหารและเครื่องปั่นไฟประมาณสี่ห้าคนก็เข้ามาปรึกษากับอาตมาว่า ถ้าหากพวกหลวงพี่กลับ พวกเขาก็จะพากันกลับเหมือนกัน ถ้าพวกหลวงพี่อยู่ พวกผมถึงจะอยู่ อาตมาจึงรับปากว่าจะปรึกษากับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ

จากนั้นในวันรุ่งขึ้น อาตมาจึงมาปรึกษากับพระนริศ และพระสินไชยว่า ญาติโยมเขวากันมาอย่างนี้จะทำอย่างไรดี เพราะอาตมากับพระครูภาวนาคงต้องกลับไปวัดอัมพวันก่อน อยากให้ท่านทั้งสองอยู่ที่ศูนย์ไปก่อนสักระยะหนึ่ง แล้วถ้าหลวงพ่อนุญาตเราค่อยหาพระขึ้นมาสับเปลี่ยนกันอยู่ ซึ่งท่านก็บอกว่าถ้าหลวงพ่อให้อยู่ท่านทั้งสองก็จะอยู่ อาตมาจึงได้โทรศัพท์ไปปรึกษาหลวงพ่อ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่อาตมาได้

พูดกับหลวงพ่อบ้าง ไทรศัพท์ ท่านก็พูดกับอาตมาว่าไปนำชาวบ้านเขาปฏิบัติ เป็นอย่างไรบ้าง คนเยอะไหม ทหารเยอะไหม อาหารการกินเป็นอย่างไร พวกเราอยู่ กันได้ไหม หลวงพ่อถามหลายอย่าง จนสุดท้ายอาตมาก็เรียนถามหลวงพ่อกว่า “หลวง พ่อครับ จะปิดการอบรมแล้ว พวกผมจะกลับ ญาติโยมเขาก็ไม่ยากให้พวกผมกลับ จะทำอะไรดีครับ เขาอยากให้มีพระอยู่จะได้เข้ามาทำบุญกัน จะได้มีพระสอนการ ปฏิบัติ แต่ถ้าหากพระกลับกันไปหมด พวกกระผมก็กลัวว่าศุภณียะจะร้าง เพราะตาม ความคิดของญาติโยมที่นี่ เขาดีใจที่มีพระภิกษุจากวัดอัมพวันมา จะได้เข้ามาทำบุญ กันที่นี่ เพราะเดินทางไปหาไปทำบุญหลวงพ่อกก็ไกล ได้ทำบุญกับลูกศิษย์ของหลวง พ่อก็ถือว่าคล้าย ๆ กันได้ทำบุญกับหลวงพ่อ พวกเขาไม่ยากให้พวกกระผมกลับไป ครับ หลวงพ่อจะให้พวกกระผมดำเนินการอย่างไร เพราะผมไม่ยากให้ศุภณียะร้าง เหมือนอย่างที่ท่านญาติโยมเขาได้พูดกัน”

คือในช่วงที่อาตมาเข้ามาอยู่ ปรากฏว่าญาติโยมได้เข้ามาที่ศุภณียะกันเยอะ นำ ปิ่นโตเข้ามาถวายเข้าเพลเยอะมาก อาตมา รู้สึกเสียดายหากศุภณียะแห่งนี้ต้องร้างไป

ท่านก็บอกว่า “เออ เราอยู่ที่นี่ ก็ช่วยสอนเขาไป พวกเราอยู่กันได้ไหมละ ก็ลอง ปรึกษากันดูว่าใครจะอยู่ได้ ก็ให้พระอยู่ก่อนสักสองรูปสิ”

พอรุ่งเช้าอาตมาจึงไปบอกกับท่านทั้งสอง ซึ่งท่านก็ยินดีที่จะช่วยอยู่

พอกลับถึงวัดอัมพวัน อาตมาก็ได้ขึ้นไปกราบเรียนรายงานถวายท่าน เมื่อท่าน ได้ฟังท่านก็ดีใจในศรัทธาของชาวขอนแก่น อาตมาจึงเรียนท่านต่อไปว่า “กระผมดีใจ ที่เห็นสาขาของหลวงพ่อกเกิดขึ้นที่ภาคอีสานเป็นสาขาแรก เพราะเท่าที่ทราบสาขาของ วัดต่าง ๆ เกิดขึ้นที่ภาคอีสานนั้นมีมากมาย แต่มีน้อยมากที่จะทำประโยชน์โดยการ อบรมพัฒนาจิตให้กับเยาวชน ดังนั้นการที่ได้มีสาขาของหลวงพ่อกเกิดขึ้นในลักษณะนี้ จะเป็นผลดีกับประเทศชาติ”

ท่านก็บอกกับอาตมาว่า “พระท่านก็มีแต่อยากไปสวรรค์ไปนิพพานกันหมด ที่ เราทำงานวันทั้งวันทั้งคืนนี้ก็เพราะต้องการสอนเด็ก ทำคุณประโยชน์ให้กับแผ่นดิน เพื่อใช้หนี้ญาติโยม ใช้หนี้อุปัชฌาย์อาจารย์เราเพราะถ้าเราบวชมาแล้วสร้างความคิด

อุปัชฌาย์อาจารย์ของเรา ก็จะดีใจ ที่เราไปสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมที่ขอนแก่น ก็เพื่อตอบแทนคุณแก่หลวงพ่อดำ เราจะคืนของดีให้กับขอนแก่น” ซึ่งอาตมาก็เริ่มได้รู้จักหลวงพ่อดำจากที่หลวงพ่อได้เล่าให้ฟังในครั้งนั้น และอาตมาก็เริ่มรู้ถึงเจตนารมณ์ และวัตถุประสงค์ที่ท่านไปสร้างศูนย์ฯ ไว้ที่ขอนแก่นได้อย่างชัดเจนขึ้น

จากนั้นอาตมาจึงเรียนท่านว่า “กระผมคงได้ขึ้นลงขอนแก่นบ่อยครั้งขึ้น เพราะผมรับปากพระท่านไว้ว่า ผมจะไม่ทิ้งท่าน ผมจะไปเยี่ยมท่านบ่อย ๆ” จากนั้นอาตมาก็ได้ลงไปเดือนละครั้งสองครั้ง และภายหลังพระสุปรีชาและพระวรพจน์ท่านก็ได้ขึ้นไปช่วยที่ศูนย์อีกสองรูป รวมเป็นสี่รูป

รับปากหลวงพ่อกจะมาอยู่ดูแลสวนเวฬุวัน

พอใกล้วันเข้าพรรษา อาตมาก็ได้ข่าวว่าท่านทั้งสี่รูปมีความประสงค์ที่จะกลับมาจำพรรษาที่วัดอัมพวัน แต่อาตมาก็ไม่ได้นึกอะไรรู้สึกเฉย ๆ เพราะคิดว่าพรรษานี้จะอยู่รับใช้หลวงพ่อเป็นพรรษาสุดท้าย จะสอบนักธรรมเอกให้ได้ พอออกพรรษาแล้วก็จะขอหลวงพ่อลาสิกขา

แต่ต่อมาอีกสักประมาณสิบห้าวันจะถึงวันเข้าพรรษา พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เรียกอาตมาขึ้นไปพบอีก ท่านก็บอกกับอาตมาว่า “เราสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันไว้เนี่ย เราไม่สร้างเป็นวัด แต่เราจะสร้างเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม ให้เยาวชนลูกหลานไปปฏิบัติธรรม เพราะประเทศชาติกำลังจะไปไม่รอดแล้ว เราต้องการสอนคน แต่เรามันตัวคนเดียว ไม่ใช่พระนารายณ์ แบ่งภาคไม่ได้ จะไปอยู่สร้างก็ไม่ได้ เรามองหาใครก็ไม่มี จะให้ใครไปอยู่ก็ไม่มี ไม่มีใครจะช่วยงานเราเลย”

พอท่านพูดกับอาตมาแบบนี้ ด้วยความที่อาตมาสงสารท่าน พอท่านถามอาตมาอีกครั้งว่า “เธอจะไปอยู่ที่ศูนย์ให้เราได้ไหม” อาตมาจึงรับปากหลวงพ่อทันทีเลยว่า “ครับได้ครับ” แล้วหลวงพ่อก็บอกให้ไปหาพระที่จะไปช่วยให้ได้ห้ารูป

แต่พออาตมาเดินลงกุฏิมา ก็กลับมาคิดว่า “เฮ้ จริง ๆ แล้วไม่ใช่เนี่ยหว่า” ก็รู้สึกงง ๆ ว่าไปรับปากท่านได้อย่างไร อาตมาก็เริ่มเป็นกังวล คิดไปคิดมาว่า เรายังถ้าจะบ้า

แล้ว บวชก็บวชได้แค่สองพรรษา จะหาเรื่องใส่ตัวแล้วใหม่ละ เกิดไปแล้วมีญาติโยม เขาถามปัญหา จะตอบเขาได้อย่างไร มาเน็ก ๆ ว่าท่านให้เราไปหาพระมาให้ได้ห้าองค์ ไม่ได้ให้มนต์พระผู้ใหญ่ไป เหมือนกับให้เราเป็นหัวหน้าทีมพาไป พอมาเน็ก ๆ ว่า เรา อุตส่าห์ตั้งใจไว้อย่างเต็มที่ว่า จะขอบวชพรรษาสุดท้าย และจะขออย่ารับใช้ใกล้ชิด ท่านให้มากที่สุด เราจะไปได้ได้อย่างไร เพราะถ้าเราไปอยู่แล้ว พอออกพรรษา เราสึก คนเขาก็จะว่าหลวงพ่อดีว่า หลวงพ่อส่งพระอะไรมา มาอยู่แล้วก็สึกไป และอีก ความคิดหนึ่งก็กลัวว่า ถ้าเรามาอยู่แล้วไม่ได้สึกละ จะทำอย่างไรดี ก็มาคิดหนักอยู่ห้า หกวัน เกิดความรุ่มร้อนไม่เป็นสุขเลย มีความกังวลใจ

พอวันที่เจ็ดจึงตัดสินใจขึ้นไปกราบหลวงพ่อบอกท่านว่า “หลวงพ่อกับ กระทบกราบขอบคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกที่ไว้ใจให้กระทบไปอยู่ศูนย์ปฏิบัติ ธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น แต่เกล้ากระทบก็มีความตั้งใจแน่วแน่ว่าพรรษานี้จะ เป็นพรรษาสุดท้ายที่จะได้อยู่ปฏิบัติหลวงพ่อบอก ออกพรรษาสอบนักรธรรมเอกแล้ว กระทบคงต้องสึกออกไปทำงานที่การทำหน้าที่ของตนเอง” ในความรู้สึกตอนนั้น อุตมาที่มีความภาคภูมิใจอย่างที่สุดแล้วที่ได้บวชและได้รับใช้หลวงพ่อบอก ที่เป็นพระดัง ในประเทศ ก็คิดว่าพอสึกออกไปเราก็จะไปคุยให้เพื่อน ๆ ให้ลูกหลานฟังได้ว่า “หลวง พ่อบอกเจ๊เนี่ย เราได้รับใช้ใกล้ชิดมาแล้ว”

อุตมาก็เรียนหลวงพ่อบอกต่อไปว่า “พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกกับ กระทบได้ ไตร่ตรองดีแล้ว รู้ตัวเองดีว่ากระทบไม่มีความสามารถที่จะไปดูแลงานนี้ กระทบเพิ่งได้ สองพรรษา อายุก็แค่ ๒๓ ปี ยังเด็กมาก กระทบคิดว่า ถ้าให้กระทบไปเป็นพระทำงาน โดยที่ให้พระผู้ใหญ่อัปเป็นหัวหน้าควบคุมบริหารงาน กระทบจะขึ้นไป” ท่านจึงถาม อุตมาว่าแล้วจะให้ใครขึ้นไป อุตมาก็แนะนำพระผู้ใหญ่อัปให้ท่าน แต่หลวงพ่อบอกท่านนั่ง อยู่สั๊กพัก แล้วท่านก็บอกกับอุตมาว่า “ไปเถอะ เอนั้นแหละไป ไปอยู่ก่อน มันไม่ เหมือนกัน” ท่านย้าอูปว่า “มันไม่เหมือนกัน” ทำให้อุตมาคิดอยู่ในใจว่า “ยังไงคง จะยาก” พอท่านเห็นอุตมาเงิบ หลวงพ่อบอกท่านจึงพูดกับอุตมาอีกว่า “ไปอยู่ก่อน

พอออกพรรษาแล้วเราจะเอากฐินไปทอด แล้วเราจะหาพระไปเปลี่ยน” พออาตมาได้ยินหลวงพ่อบอกว่าอย่างนี้แล้วเราก็อึ้งใจ สบายใจ และนึกไปว่า “ออกพรรษาแล้วหลวงพ่อก็เอากฐินไปทอด พอทอดกฐินเสร็จ เราก็จะขอกลับพร้อมหลวงพ่อดี”

เข้าสู่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันครั้งที่สาม

ดังนั้นอาตมาจึงได้เดินทางมาจำพรรษาที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ร่วมกับพระอีกสี่รูป ทำให้พรรษาแรกของศูนย์มีพระภิกษุจำพรรษาอยู่ทั้งสิ้นห้ารูป และสามเณรหนึ่งรูป มีอาตมา พระธีรวัฒน์, พระสมศักดิ์, พระสุปริษา, พระนริศ, พระสุชาติ, และสามเณรจิรัญท จ่ายพอควร หรือพระจิรัญทในปัจจุบัน การเข้ามาศูนย์ในครั้งนี้ทำให้อาตมาต้องอยู่ที่ศูนย์มาจนถึงปัจจุบัน

พรรษาแรกที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน อาตมาและพระภิกษุทั้งสี่รูปได้ทำงานกันอย่างหนัก ทำให้อึ้งใจที่เราได้มาทำประโยชน์ต่อสังคม และเริ่มได้อบรมนักเรียนสองคนนะ โดยใช้ศาลาหลังเล็กเป็นที่อบรม ไฟฟ้ายังคงต้องอาศัยเครื่องปั่นไฟอยู่ ส่วนน้ำก็อาศัยน้ำบาดาลโดยใช้เครื่องปั่นไฟเป็นเครื่องสูบน้ำ

พรรษาแรกเป็นการบุกเบิก เริ่มปรับปรุงพื้นที่ ญาติโยมชาวขอนแก่นที่ศรัทธาในหลวงพ่อดำต่างผลัดกันนำภัตตาหารเข้าเพลมาถวายอย่างไม่ขาด

“เห็นตัวตาย” ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

ในระหว่างที่อาตมาได้อยู่ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมเป็นพรรษาแรกนั้น มีเหตุการณ์ที่เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดของอาตมา จากที่เคยตั้งใจไว้ว่ารับกฐินแล้วจะสึก ก็ไม่คิดที่จะสึกอีก คิดแต่ที่จะช่วยเหลือหลวงพ่อดีเพื่อพัฒนาสังคม เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นดังนี้

“..ในพรรษาแรกนั้น อาตมาเกิดมีความรู้สึกอยากปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ยุ้งกัณฑ์ปล่อยให้มันกัด กัดจนบวมจนเป็นปุ่ม จนหนักเข้ามันก็ชินไปเอง รู้สึกว่ากันกัด ๆ ไปมันก็เบื่อไปเอง เบื่อจนมันขี้เกียจจะกัด หรืออีกอย่างหนึ่งก็คือ ถูกกัดจนอาตมาดันไป

เลย เลยไม่รู้รู้สึกถึงเรื่องนี้ต่อไป มุ้งก็ไม่กาง ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็นเพราะอาตมาซึ่ง
เกียจกางมุ้ง หรือว่า อาตมานิ่งเฉยกันแน่

และอีกประการหนึ่ง อาตมาลองถือเนสส์ซิกังคะ (คือการถืออิริยาบถ ยืน เดิน
นั่ง แต่ไม่ถืออิริยาบถล้มตัวลงนอน) แต่การถือเนสส์ซิกังคะของอาตมา อาตมาไม่ได้
ตั้งสัจจะหรือตั้งใจแต่ประการใด แต่เป็นเพราะว่าตลอดเวลาที่อยู่รับใช้พระเดช
พระคุณหลวงพ่อบ้าง บางที่ต้องอยู่รับใช้ท่านจนถึงตีหนึ่งตีสอง กลับมานั่งเขียนหนังสือ
บ้างอ่านหนังสือบ้าง อ่าน ๆ อยู่ก็นั่งหลับไปเฉย ๆ เลย พอ นั่งหลับได้สองสามชั่วโมง
พอใกล้จะตีสี่ระฆังตีก็ต้องตื่นไปรับหลวงพ่อก่อนเพื่อไปทำวัตรแล้ว ดังนั้นเมื่อต้องทำอย่าง
นี้เป็นประจำทำให้เกิดความเคยชินว่านอนก็ได้ไม่นอนก็ได้

ดังนั้นพอมายู่ที่ศูนย์เวฬุวัน พอเราทำงานเสร็จปั๊บ เราก็เพลีย นั่งไปนั่งมาก็
ผลอยหลับไปเอง พอที่นี้เราเห็นว่า วันที่หนึ่งทำได้ วันที่สองทำได้ วันที่สามทำได้ ก็
เลยมีความรู้สึกว่ายากลองดูซิว่า ถ้าทำตลอดพรรษามันจะเป็นอย่างไร เพราะเคยได้
อ่านหนังสือมาหลายเล่ม ครูบาอาจารย์ท่านก็ถือการถือเนสส์ซิกังคะมันดีอย่างนั้นดี
อย่างนี้ ก็เลยนึกอยากลองดู เพราะมันก็ดีเพราะจะทำให้เราตื่นเร็ว ก็เลยเป็นการถือ
เนสส์ซิกังคะอย่างไม่ตั้งใจ

แต่พอเริ่มวันที่สามที่สี่เราก็รู้สึกปวดหัวมาก ปวดหัว ปวดกล้ามเนื้อ ปวดต้นคอ
ทรมานมาก เวียนหัวมาก จะเดินไปไหนก็เวียนหัวตลอด มีความรู้สึกอยากจะทำ
อยู่ตลอด แต่พอผ่านไปถึงวันที่เจ็ดถึงรู้สึกไม่ค่อยยังงั้น เริ่มชิน ร่างกายเริ่มปรับตัวได้
สติก็รู้สึกที่ดีขึ้นมาก มันปรับของมันเอง เราไม่ต้องไปปรับอะไรมันเลย พอเราจะลุก
จะนั่ง ไปตรงไหน สติมันก็จะได้ของมันเอง มันปรับของมันเอง เราไม่ต้องไปคอยระวัง
คอยพยายามที่จะรักษาจิต ความเพียรที่ต้องคอยรักษาจิตก็ไม่ต้องเพียรพยายามอะไร
แบบนั้น แต่มันจะรู้ มันจะปรับของมันเอง อินทรีย์มันปรับของมันเองอย่างอัตโนมัติ
จะลุก จะนั่ง จะเดิน จะยืน จะนอน จะพูดอะไร มันจะเข้าล็อกเข้าจังหวะของมันเอง
ไม่ต้องไปฝืนกำหนด มันเข้าที่ มันจะรู้ตัวของมันเองหมด เป็นอย่างนั้นไปจนตลอด
พรรษา

ที่นี้ไม่รู้สาเหตุว่ามันเป็นเพราะร่างกายอ่อนเพลียไปหรือเปล่าไม่ทราบ มีอยู่วันหนึ่งซึ่งเป็นวันที่ใกล้จะออกพรรษาแล้ว พอเราสวดมนต์ทำวัตรเช้าเสร็จ เราก็กลับเข้าไปนั่งอยู่ในห้อง ทำโน่นทำนี่ แล้วก็เตรียมที่จะออกไปนำญาติโยมแม่เมตตา ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณหกโมงเช้า หลังจากอาตมาเข้าห้องน้ำเสร็จ อาตมาก็ออกมาครองผ้า ครองจีวร พาดผ้าสังฆาฏิ รัดผ้ารัดอก พอครองผ้าเสร็จอาตมาก็นั่งลงกับพื้น แล้วก็ค่อย ๆ เอื้อมมือไปหยิบถ้วยชาขึ้นมาจิบ พอค่อย ๆ วางถ้วยชาลงไป มันเหมือนกับว่าลานมันหยุด เหมือนเรามีของเล่นแล้วเราไขลานมัน พอสุดลานแล้วลานมันหยุด ซึ่งตอนนั้นสติของอาตมาดีมาก ที่นี้พอมันหยุดปั๊บ ตาเรายังเห็นอยู่ สติเรายังมีอยู่ จิตเรายังมีอยู่ ตัวรู้เรายังมีอยู่ แต่สิ่งที่เราไม่รู้คือเราไม่รู้ว่าจะลมหายใจเข้าลมหายใจออกของเราอยู่ไหน การที่จะเคลื่อนไหวไปมาของเราไม่มี อาตมาไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ ขยับตัวก็ไม่ได้ หายใจเข้าก็ไม่ได้ หายใจออกก็ไม่ได้ แต่จิตก็ยังคงรับรู้อยู่ เพราะในขณะนั้นจิตรับรู้ได้ว่ามีกาบินอยู่บนหลังคา ร้อง กา กา กา อยู่ ประมาณสองสามตัว เราได้ยินเสียงกาชัดเจน ส่วนตาเราก็มองเห็นอยู่ เพราะตาเราเห็นสวิตช์พัดลมอย่างชัดเจน แต่ไม่สามารถเคลื่อนไหวใด ๆ ได้ เราจึงตั้งสติ ลมหายใจเราอยู่ไหน ทำไมเราหายใจเข้า หายใจออกไม่ได้ รู้สึกว่า ก็ไม่มีใครเอาอะไรมาอุดจมูกเรา แต่ทำไมเราหายใจไม่ได้ ก็เกิดความตกใจว่า มันเกิดอะไรขึ้น นี่เรากำลังจะตายหรือ

ก็มานึกขึ้นได้ว่า เคยอ่านเจอว่าคนใกล้ตาย หรือคนที่เคยตาย แต่ฟื้นขึ้นมาได้ และในภาวะที่เขาเป็นอยู่นั้นเขาก็ได้ยินเสียงกา เขาก็คิดว่า “เอ๊ นี่เราต้องมาตายแล้วหรือ หลวงพ่อท่านอุทิศสำหรับส่งเรามาที่ศูนย์เวฬุวัน ให้เรามาบำเพ็ญภาวนาตามสวดมนต์ไหว้พระ มาสอนเด็ก มาสอนนักเรียน แต่เรามาแล้วเราไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลยเราก็ต้องมาตายแล้วหรือ แล้วเรายกขึ้นมาก็ต้องเป็นภาระให้กับญาติโยมที่นี้อีก บวชมาจะสามพรรษาแล้ว ยังไม่ได้ทำคุณประโยชน์อะไรเลย ก็ต้องมาตายแล้วหรือ”

ตอนแรกอาตมา รู้สึกตกใจมากเพราะกลัว แต่เหตุการณ์มันไว้มาก แค่วงเสียงอืดใจเดียว มันคิดอะไรได้หลายอย่างมากมาย พอมาช่วงกลางก็กลับคิดได้ว่า ความตายนี้ยังไงก็หนีไม่พ้น เราเกิดมาก็ต้องตายกันทุกคน รวยก็ตาย จนก็ตาย ดีก็ตาย ชั่ว

ก็ตาย ต้องตายกันทั้งนั้น ไม่มีใครหลีกเลี่ยงความตายไปได้ เมื่อคิดได้เช่นนี้แล้ว เรามีความรู้สึกว่าความกลัวตายของเราลดลง ลดลง แล้วในขณะที่เดียวกันทำให้เรามีความรู้สึกใจชื้นขึ้นมาหน่อยตรงที่ว่า ทุกคนต้องตายทั้งนั้น ยังไงเราก็ต้องตาย เมื่อรู้สึกได้อย่างนี้ก็เริ่มไม่กลัวตาย แต่ก็ยังไม่อยากตาย เพราะคิดได้ว่าเรายังไม่ได้สร้างความดีอะไรที่เป็นขึ้นเป็นอันเลย รู้สึกเสียดายชีวิตที่เราเกิดมาเหลือเกิน

ในความรู้สึกตอนนั้นไม่อยากได้อะไรเลย เงินร้อยล้านสิบล้านก็ไม่อยากได้ เมื่อสมัยก่อนตอนที่อาตมายังไม่ได้บวช ยังเป็นฆราวาส อยากมีเมียสวย ๆ อยากมีโน่น อยากมีนี่ แต่พอมาถึงตรงนี้แล้ว รู้สึกว่ามันไม่อยากได้อะไรเลย มีแค่ไหนก็เอาไปไม่ได้ มีแต่บุญแต่บาปเท่านั้นที่จะติดตัวไปได้ นอกจากนั้นเอาไปไม่ได้เลย เมื่อเห็นตรงนี้แล้ว ทำให้เราเห็นสังขารชัดเจนมากขึ้น

เราจึงคิดได้ว่าเราอยากอุทิศชีวิตให้กับพระศาสนา อุทิศให้พระพุทธเจ้า จึงอธิษฐานขึ้นว่า “หากบุญของข้าพเจ้ามี ขอให้ข้าพเจ้าได้อยู่สร้างบุญกุศล ได้สร้างความดีตอบแทนพระศาสนา ได้สนองงานให้กับพระอุปัชฌาย์ ขอให้ข้าพเจ้าอย่าเพิ่งตาย” ซึ่งในขณะนั้นคล้าย ๆ กับว่าลมหายใจมันเริ่มเหลือน้อยลง ๆ ความรู้สึกในตอนนั้นเปรียบเหมือนเรากำลังดำน้ำอยู่ใต้ก้นมหาสมุทรกำลังจะหมดลมหายใจแล้ว แล้วเรากำลังเอาเท้าถีบตัวเองเพื่อขึ้นสู่ผิวน้ำ แต่ในสภาวะนั้นอาตมาไม่ได้ทวนทวนรายอาตมานิ่งอยู่ จิตนิ่งอยู่ กายนิ่งอยู่แต่บังคับกายไม่ได้ มีแต่ความคิดที่จะพยายามกระเสือกกระสนที่จะหายใจให้ได้ พยายามจะฝืนจิตเพื่อที่จะหายใจ แต่ก็หาลมหายใจไม่เจอ หาตัวเจตสิกที่จะมาควบคุมไม่เจอ

พอรู้สึกว่ามีอณูเดียวมันใกล้จะขาด เสี่ยงกาก็ค่อย ๆ ห่างออกไป ๆ เป็นเวลาเดียวกันกับที่อาตมาตั้งจิตอธิษฐานว่า “หากบุญของข้าพเจ้ามี ขอให้ข้าพเจ้าได้อยู่สร้างบุญกุศล ได้สร้างความดีตอบแทนพระศาสนา ได้สนองงานให้กับพระอุปัชฌาย์ เมื่องานบรรลุนิติบุคคลแล้ว ถ้าต้องตายก็ไม่เสียดาย แต่ตอนนี้ขอให้ข้าพเจ้าอย่าเพิ่งตาย”

อาตมาก็ตั้งจิตถึงหลวงพ่อบ้าง ตั้งจิตว่า “หลวงพ่อกับช่วยกระผมด้วย” พออาตมาตั้งจิตถึงหลวงพ่อบ้าง พอนึกถึงท่านท่านนั้นอาตมาก็ “ผิง...พรวด” ออกมา เหมือนทะเลิ่งขึ้นสู่ผิวน้ำ แล้วอาตมาก็ได้กลิ่นยานัตถุ์ของท่าน ซึ่งตอนนั้นหลวงพ่อยังนัตถุ์ยานัตถุ์อยู่ พอได้กลิ่นยานัตถุ์แล้ว อาตมารู้สึกทันทีเลยว่า “เราไม่ตายแล้ว”

จากนั้นอาตมาก็มานั่งพิจารณาว่าอีกนิดเดียว ถ้าไม่ได้ “ผิง...พรวด” ออกมา เขาเป็นว่าแค่เสี้ยววินาทียังไม่พรวดออกมา อาตมากงตายแล้ว

อาตมาก็พิจารณาต่อไปว่า มันเกิดอะไรขึ้นกับตัวเรากันแน่ อาตมาจึงลุกออกไปถามเณรจิรัญทว่า “เณรได้ยินเสียงกาไหม มีใครได้ยินเสียงกาไหม” เณรก็ตอบว่า “ไม่ได้ยินครับ เสียงกาที่ไหนครับ” “เอ๊ะ ไม่ได้ยินเสียงการ้องหรือ เมื่อสักครู่มีเสียงการ้องอยู่ไม่ได้ยินหรือ” เณรก็ย้ำคำเดิมว่า “ไม่ได้ยินครับ” ผมนั่งสมาธิอยู่ไม่ได้ยินเสียงกาเลยครับ” เมื่อเณรตอบแบบนี้แล้ว อาตมาก็กลับมาคิดว่า “เอ๊ะ หรือว่าจะได้ยินเฉพาะคนใกล้ตาย คนที่ไม่ตายไม่ได้ยิน” เราก็เลยเดินกลับมาที่ห้อง มานั่งทบทวนและคิดว่า “นี่คือสิ่งที่เราได้เป็นบทเรียนบทหนึ่งที่ทำให้เรามีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในเรื่องของชีวิต ในเรื่องของความตาย ทำให้อาตมาเข้าใจถึงคำว่า “มันไม่เที่ยง”

และจุดนี้เองทำให้อาตมาไม่คิดที่จะสักอีกต่อไป มีแต่ความคิดที่อยากจะสร้างความดีตอบแทนพระพุทธศาสนา ตอบแทนคุณพระอุปัชฌาย์ คิดแต่อยากจะช่วยเหลือประชาชน อยากช่วยเหลือสังคม เป็นจุดที่ทำให้อาตมาอยากพัฒนาศูนยให้เจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป

พอออกพรรษา ต้นไม้เกิดตายหมด อาตมาต้องเอารถไถมาไถทิ้งไป ทำให้กลายเป็นพื้นที่โล่ง ๆ จนทำให้รู้สึกว้าวุ่นใจมาก เหมือนอาตมาอยู่ในทะเลทราย และเริ่มที่จะรู้คุณค่าของต้นไม้ มองไปเห็นต้นไม้ที่มีอยู่ไม่กี่ต้นภายในศูนยก็รู้สึกว่ามันมีคุณค่าเหลือเกิน ทำให้อาตมาอยากปลูกต้นไม้ให้เกิดความร่มรื่นขึ้นมา จากนั้นจึงเริ่มปลูกต้นไม้ และดูแลต้นไม้อย่างจริงจัง

หลวงพ่อบ้านได้เดินทางมาทอดกฐิน ทำให้อาตมาและชาวขอนแก่นดีใจมาก การทอดกฐินครั้งนั้นเป็นการทอดเพื่อนำเอาไฟฟ้าเข้าศูนย์ หลวงพ่อบ้านได้แสดงเจตนารมณ์ที่ชัดเจนที่จะพัฒนาศูนย์ให้เจริญยิ่งขึ้นต่อไป เพื่อตอบแทนบุญคุณหลวงพ่อดำ นำของดีมาคืนสู่ขอนแก่น และขอให้ญาติโยมมาช่วยกันพัฒนาศูนย์ฯ ซึ่งเมื่อมาถึงตรงนี้แล้ว ความคิดจะกลับวัดอัมพวันเพื่อที่จะสักก็ไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว มีแต่ความรู้สึกที่รักหลวงพ่อ อยากช่วยเหลือท่านพัฒนาสังคม อยากอยู่พัฒนาศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน สนองคุณพระอุปัชฌาย์อาจารย์ เหมือนกับที่หลวงพ่อบ้านเคยบอกกับอาตมาไว้ว่า ท่านสร้างศูนย์เพื่อสนองคุณหลวงพ่อดำ หลวงพ่อสร้างความคิดอุปัชฌาย์อาจารย์ของท่านก็จะดีใจ เมื่ออาตมานึกขึ้นได้แบบนี้ ก็เกิดความรู้สึกที่อยากเห็นหลวงพ่อบ้านดีใจ จึงคิดที่จะอยู่พัฒนาศูนย์ฯ พัฒนาเยาวชนให้สมตามเจตนารมณ์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้านต่อไป”

กลุ่มบุคคลผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน สามารถพัฒนา มีความเจริญก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย สาเหตุสำคัญประการหนึ่ง คือ มีกลุ่มบุคคลที่เสียสละทั้งเวลาแรงกายแรงใจ และแรงปัจจัย ให้ความสนับสนุนและทำงานอยู่เบื้องหลัง รวมตัวร่วมใจกันในรูปของคณะกรรมการศูนย์และคณะกรรมการมูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน

เพื่อที่จะทราบถึงประวัติความเป็นมาของกลุ่มบุคคลผู้ทำงานปิดทองหลังพระ กลุ่มนี้ ผู้เขียนจึงได้ขอสัมภาษณ์คุณไชยา - คุณทิพภาพร เกษมวิลาส, คุณชัย - คุณวิมล วีระมโนกุล, คุณพร เชื้อบุญเกิด และคุณเพชรจิม เตชอภิชาติ ซึ่งทุกท่านร่วมกันให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ดังนี้

คุณไชยา เกษมวิลาส หรือที่ทุกคนรู้จักกันในนามของ “เฮียฮ้อ” ได้เข้ากราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้านที่วัดอัมพวัน ครั้งแรก เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้ประทับใจในปฏิปทา และความเมตตาของท่าน จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ก็ได้

ทราบข่าวจากชาวตลาดขอนแก่นที่ลือกันอย่างมากกว่า ได้พากันเดินทางไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันกันเป็นจำนวนมาก โดยได้จัดรถตู้รับส่งกันทุกอาทิตย์ และค่าเล่าลือก็ยิ่งมากขึ้น ๆ ทุกที และได้รู้ข่าวว่าหลวงพ่อกำลังจะมาสร้างสาขาของท่านอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น ทำให้รู้สึกดีใจมาก ที่ชาวขอนแก่นจะได้สิ่งดี ๆ ที่ท่านจะมอบให้

จนกระทั่งวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นช่วงเทศกาลตรุษจีน คุณลุงบุญส่ง อินทวิรัตน์ ก็ได้ขอคำปรึกษาจากคุณไชยา เรื่องศาลาอำนวยการ (ศาลาพระพุทธรชินราช) ว่ามีปัญหาเรื่องการก่อสร้าง เพราะช่างหนึ่งงาน ห้างน้ำก็ยังไม่มีการถม และอยากเตรียมความพร้อมไว้รับหลวงพ่อก่อน และคณะติดตามที่ได้ข่าวว่าจะเดินทางมาพักที่สวนเวฬุวัน คุณไชยา จึงได้เดินทางไปที่สวนเวฬุวันเป็นครั้งแรก และเริ่มงานขึ้นแรก คือ สั่งถม ๔ โถ และตามช่างมาทำจนเสร็จ

จากนั้นอีกสองวันเมื่อเข้าไปเห็นว่า น้ำบาดาลซึ่งตอนนั้นเพิ่งขุดใช้ใหม่ ๆ น้ำออกมาอย่างแรงแฉะใช้การยังไม่ได้ ยังคงต้องอาศัยรถน้ำของทางทหารค่ายศรีพัชรินทร์ คุณไชยาและเพื่อนจากชมรม ๗๕ จึงได้สั่งโถ่งแดงมาแปดลูกและช่วยกันออกค่าใช้จ่าย

ต่อจากนั้นในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ทางคุณทิพาพร เกษมวิลาสก็ได้ชวนคุณวิมล วีระมโนกุล ไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์เวฬุวัน เพื่อไปเป็นเพื่อนลูกสาวที่จะเข้าปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ ทำให้คุณไชยาและคุณชัย วีระมโนกุล ต้องตามไปรับไปส่งและคอยดูแลภรรยาและลูก ทำให้เกิดความผูกพันกับสวนเวฬุวันขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง

พอวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นวันอัญเชิญพระพุทธรชินราช จากวัดอัมพวัน มาประดิษฐานที่ศาลาอำนวยการ คุณไชยา คุณชัย และเพื่อน ๆ จากชมรม ๗๕ ได้พากันมาช่วยกันยกพระประธาน และจากการช่วยเหลืองานกันในวันนี้ ทำให้ได้รู้จักกับกรรมการคนสำคัญอีกท่านหนึ่ง คือ คุณพอน เชื้อบุญเกิด

จากการที่เข้ามาที่ศูนย์ในช่วงแรก ทำให้มีความสนิทสนมกับพระนริศ ซึ่งเป็นพระภิกษุจากวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ที่เข้ามาดูแลศูนย์ในช่วงแรก และจากการวางตัวที่สำรวมเรียบร้อย ใจเย็น การให้หลักธรรมคำสอนแนะนำการปฏิบัติที่เข้าใจ

ง่ายของท่าน ทำให้เกิดความศรัทธาเลื่อมใสและสงสารท่านที่ต้องมาอยู่ในที่กันดาร และมีปัญหามากมาย โดยเฉพาะการไม่ให้ความเคารพท่าน เพราะเห็นว่าท่านเป็น พระภิกษุนวกะ จึงเป็นเหตุเกิดการรวมตัวของกลุ่มบุคคลที่จะคอยให้การสนับสนุน คอยปกป้อง ให้กำลังใจ และดูแลท่าน

เมื่อความผูกพันมีมากขึ้น คณะกรรมการกลุ่มแรกก็เริ่มที่จะพากันเข้าศูนย์กัน บ่อยครั้งขึ้น และมักจะได้พบกับอาจารย์นวลจันทร์ (อาจารย์ไก่) และอาจารย์นงนภัส เลิศศึกษากุล (อาจารย์แฝด) ที่เดินทางมาถวายภัตตาหารต่อพระสงฆ์ที่สวนเวฬุวัน เป็นประจำทุกวันไม่เคยขาดนับตั้งแต่เริ่มมีพระภิกษุมาอยู่ที่ศูนย์

ต่อจากนั้น เมื่อใกล้วันเข้าพรรษา พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ส่งพระภิกษุ ๕ รูป และสามเณร ๑ รูป มาอยู่ดูแล และจำพรรษาที่สวนเวฬุวัน และพระภิกษุที่หลวง พ่อได้ให้มาเป็นหัวหน้าคณะในครั้งนั้นก็คือ พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร นั่นเอง

ตอนนั้นยังจำได้ว่า เมื่อเห็นพระชุดนี้แล้วก็นึกกันว่า หลวงพ่อส่งพระหนุ่ม ๆ มา ทั้งนั้นเลย ไม่เห็นส่งพระเถระผู้ใหญ่มาเลย ก็เลยยังรู้สึกเฉย ๆ กัน ไม่ได้สนใจว่า ทางการเป็นอย่างไร ไม่เป็นทางการเป็นอย่างไร

แต่เมื่อเข้ามาที่ศูนย์ทุกครั้ง ก็ยิ่งเพิ่มความศรัทธาต่อพระภิกษุชุดแรกนี้มากขึ้น ทุกที ๆ เพราะว่าพระท่านขยันกันเหลือเกิน ไม่เคยเห็นท่านว่างงานกันเลย ทำกิจวัตร กันตลอดเวลาอย่างเคร่งครัด ทั้งทำวัตรสวดมนต์ แบกปูนช่วยกันก่อสร้าง ถ่างหญ้า ทำงานกันสารพัด กลางวันแดดร้อน ๆ ก็ไม่ได้หลบจำวัดกันเหมือนที่เห็น จึงเกิดความ เคารพศรัทธาต่อพระภิกษุชุดนี้มาก

และที่พิเศษอีกประการหนึ่งก็คือ ความสำรวม การนุ่งห่มจีวรที่เรียบร้อย การมี มารยาท การวางตัวที่เหมาะสม เช่นการบิณฑบาต การฉันก็สำรวม การนั่งสวดมนต์ ไหว้พระ หรือนั่งสนทนากับญาติโยมก็สำรวมมาก

เมื่อคณะกรรมการได้เห็นภาพเช่นนี้เป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ ก็เกิดความ ประทับใจ อยากช่วยส่งเสริมท่าน จึงเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้พวกคณะกรรมการ ต่างพร้อมใจกันเข้าไปช่วยเหลือ ไปคอยถวายข้าวถวายน้ำ ถวายสิ่งทีขาดเหลือ และ

ช่วยเป็นแรงงานรับใช้ท่าน จึงเกิดความคุ้นเคยสนิทสนมกับพระภิกษุสงฆ์ที่ศูนย์กันมากขึ้น

และเหตุสำคัญประการหนึ่ง ที่ก่อให้เกิดการรวมตัวเป็นกลุ่มคณะกรรมกรขึ้น ก็คือการสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังเล็ก ซึ่งเป็นหลังแรก โดย อาจารย์ ดร.ลำไย โกวิทยากร ได้ชักชวนคุณไชยาให้ร่วมกันสร้างศาลาหลังนี้ขึ้น เพื่อรองรับการอบรมปฏิบัติธรรมในอนาคต จึงได้เกิดการชักชวนกันมากขึ้นของกลุ่มคนขอนแก่น ที่ระดมกันมาช่วยกันสร้างศาลาหลังนี้จนเสร็จ จนทำให้เกิดความสนิทสนมกันมากขึ้น

ในสมัยนั้นถนนทางเข้าศูนย์ ยังคงเป็นดินลูกรัง เป็นหลุมเป็นบ่ออยู่ ซึ่งถ้าหากฝนตั้งเค้าให้เห็นแล้วละก็ ต้องรีบพากันเดินทางกลับ เพราะถ้าฝนลงมาเมื่อไหร่ น้ำก็จะขัง ทางก็จะขาด ทำให้รถไม่สามารถวิ่งผ่านไปได้ แต่ด้วยความเป็นห่วงพระ ถึงแม้ฝนจะตกฟ้าจะร้อง ยังพากันเข้าไปถวายภัตตาหารพระ เพราะกลัวพระท่านจะอด ไม่มีอะไรจะฉัน

และเมื่อมีการอบรมเป็นหมู่คณะมากขึ้น ก็มีปัญหาเกี่ยวกับการหุงหาอาหาร ที่ต้องทำให้เพียงพอกับการอบรม พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ก็มาขอคำปรึกษากับอาจารย์ ลำไย, คุณทิพาพร, คุณเพชรจิม, คุณสถาพร, คุณวิมล, คุณบัญญัติ, และคุณแก้ว เรื่องจะทำข้าวต้มเลี้ยงตอนเช้า และทำอาหารเลี้ยงตอนเพลซึ่งต่างก็ยังไม่เป็น จึงต้องจ้างเขาทำมาจากข้างนอก ไปรับและขนเข้ามาที่ศูนย์ตั้งแต่ตอนตี ๔ แต่ด้วยถนนหนทางที่เป็นหลุมเป็นบ่อมาก ทำให้ข้าวต้มที่ขนเข้ามา มีการหก และไม่ตรงเวลารวมทั้งปัญหาจากการจ้างเขาทำ ทำให้ได้ของไม่คุ้มกับเงินที่จ่ายไป จึงได้ปรึกษากันหาวิธีที่จะทำกันเอง ก็เที่ยวไปหาหม้อและอุปกรณ์ต่าง ๆ มากันเอง คุณพอนกับพระครูก็ไปขนอุปกรณ์ทำครัว เช่นหม้อใบใหญ่ จานชามช้อน ฯลฯ มาจากวัดอัมพวัน ส่วนคุณสถาพร คุณบัว ก็ไปเที่ยวถามวิธีการทำข้าวต้ม แล้วมาลองทำหม้อใหญ่ ๆ ที่ละมาก ๆ กัน พอเห็นว่าพอทำได้ จึงได้เริ่มเข้าไปช่วยกันทำกับข้าวที่โรงครัวมาตั้งแต่บัดนั้น

เมื่อศาลาหลังเล็กเสร็จ ก็เริ่มมีคณะอบรมมากขึ้น คุณไชยา ก็ต้องเข้าเป็นวิทยากรในการนำกล่าวสมათานศีลห้า ศีลแปด ขอกรรมฐานจากอาจารย์ แล้วก็ปรึกษากันกับพระครู หากลำดับขั้นตอนต่าง ๆ ว่าวิธีการของวัดอัมพวันทำกันอย่างไร การถือพานเข้าไปหา เข้าไปกราบครูบาอาจารย์กันอย่างไร ก็ช่วยท่านพระครูจัดรูปแบบ และพัฒนามาเป็นรูปแบบที่ใช้กันในปัจจุบัน

เมื่อมีการอบรมมากขึ้น งานก็มากขึ้น เช่นเรื่องเสื้อผ้า การลงทะเบียน การจัดที่พัก การจัดหาอาหาร การจับจ่ายซื้อของ คุณไชยาจึงคิดหาคนเข้ามาช่วยท่านพระครู จึงนำสมุดเล่มดำ ที่เก็บมาเป็นอนุสรณ์จนถึงปัจจุบันนี้ เทียบไปสอบถามผู้ปฏิบัติธรรม และญาติโยมที่เข้ามาศุณย์ จดที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ ซึ่งชื่อแรกเลยก็คือ ดร.ลำไย - อาจารย์ถาวร โกวิทยากร และจดมาเรื่อย ๆ แล้วก็ติดต่อไป เมื่อได้เล่าถึงปัญหาต่าง ๆ ให้ฟัง หลายท่านก็จะพิจารณาตัวเข้าช่วยเหลือทันที เช่น คุณเนาว์ รัตนพันธุ์, คุณธัญ ปัญญาเอก, คุณสมิทธิ สุทธิยาภรณ์ และยังมีอีกหลายท่านที่ได้เข้ามามีบทบาทที่สำคัญในคณะกรรมการ และช่วยพัฒนางานของศุณย์ เช่น คุณสมอาจ - คุณอัญชลิ ธีรภานุ, พลตรีขจร จิตรวิเศษ, คุณชัยสิทธิ์ สิทธิอมรพร, คุณชัยรงค์ ศรีอิสาน, คุณวิชัย วิวัฒน์เกษมสุข, อาจารย์ถาวร ตรงเที่ยงธรรม, อาจารย์อิทธิพร ธงอินทรเนตร, พ.ต.เฉลิม ยิ้มสมบุญ, คุณปราณี ไชยเชษฐ, คุณอุ้น สร้อยโสม และอีกหลายท่านที่ผู้เขียนต้องกราบขออภัย ที่ไม่สามารถนำชื่อท่านกรรมการผู้มีอุปการคุณต่อศุณย์มาลงได้ทั้งหมด

การรวมกลุ่มเป็นคณะกรรมการก็เริ่มมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ถ้ามีกิจกรรมก็จะโทรศัพท์บอกกัน พวกกันมาช่วยเหลือ ซึ่งหน้าที่นี้ ในช่วงแรก ๆ คุณไชยา จะเป็นผู้คอยประสานงาน แต่ต่อมาบุคคลสำคัญอีกท่านหนึ่งได้มาเป็นเลขานุการของคณะกรรมการ คือ คุณธนวัฒน์ จิตวุฒิสเรษฐ (อังกฤษ พินพิสิทธิ์)

ส่วนเรื่องวิทยากรฆราวาสที่จะมาช่วยเหลืองานด้านการอบรม ช่วยพระแนะนำกรรมฐาน ดูแลผู้ปฏิบัติ ก็ได้อาจารย์รัตติกโร สาสิมมา เข้ามาช่วยเหลืองานด้านนี้ก่อน และได้อาจารย์เพ็ญศรี ศรีจินดา ที่เข้ามาช่วยงานที่ศุณย์บ่อยมาก และได้แนะนำ

อาจารย์สายยุทธ รัตนวิสุทธิพันธ์ มาช่วยอีกคน ต่อมาเมื่อศาลาใหญ่สร้างเสร็จก็ได้
วิทยากรคนสำคัญอีกท่านหนึ่งเข้ามาช่วยงานด้านนี้ ท่านก็คือ อาจารย์ยุพิน แหวน
คุณ

เมื่อมีการอบรมมากขึ้น ศาลาหลังเล็กเริ่มคับแคบ ไม่เพียงพอต่อการใช้งาน
ท่านพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ จึงมีความคิดที่จะสร้างศาลาหลังใหญ่ ทางคณะกรรมการจึง
ได้เกิดการรวมตัวในรูปแบบของคณะกรรมการที่ชัดเจน และมีการประชุม
ปรึกษาหารือเรื่องการดำเนินงานการก่อสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหญ่อย่าง
สม่ำเสมอ มีการแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน

และเมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลมาทอดกฐินในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ท่านก็มี
ความคิดที่จะให้จัดตั้งมูลนิธิ โดยท่านให้ชื่อว่า “มูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน” ซึ่งได้
ดำเนินการจดทะเบียนโดยคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ อนุญาตให้จัดตั้งในวันที่
๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ เลขทะเบียน ขก.๓๖ เลขอนุญาตที่ ต. ๓๐๑/๒๕๓๙ ลว.
๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ความผูกพันของคณะกรรมการที่มีต่อศูนย์ปฏิบัติธรรม
นั้นต่างคนต่างก็มีความผูกพันมาก มีความหวังใฝ่อยากจะช่วยเหลือศูนย์อยู่เสมอ
หากใครคนหนึ่งโทรศัพท์ไปชักชวนก็จะรีบมากันทันที ถึงแม้บางที่มีอายุเข้ามา ลมพัด
มาแรงมาก ก็กลับไม่หวั่นบ้านตัวเอง เป็นห่วงศูนย์ว่าพระภิกษุในศูนย์จะอยู่กันไม่ได้ไหม
ข้าวของเครื่องใช้จะเสียหายหรือเปล่า ก็จะรีบพากันไปที่ศูนย์ ยิ่งพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อกุศลท่านคอยย้ำเสมอว่า “ศูนย์เป็นของชาวขอนแก่นทุกคน ให้ช่วยกันดูแล
ช่วยเหลือ อย่าทอดทิ้ง” ทำให้กรรมการทุกคนต่างก็ซาบซึ้งในความเมตตาของท่าน
จึงเป็นเหตุให้การช่วยเหลือกิจการงานด้านต่าง ๆ ของศูนย์ดำเนินไปได้ด้วยดี

แรงบันดาลใจสำคัญที่ทำให้คณะกรรมการมีความศรัทธา เข้าไปช่วยเหลือกิจการ
งานของศูนย์

๑. ได้เห็นพระภิกษุจากวัดอัมพวันในช่วงเริ่มแรกของการสร้างศูนย์ที่ขยันมาก เห็น
แล้วก็เกิดความประทับใจ อยากจะช่วยเหลือรับใช้ท่าน

๒. แนวทางของหลวงพ่อกำลังสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ เพื่อสร้างคน พัฒนาจิตใจคน ปลุกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน เป็นการสร้างสรรค์สังคมอย่างแท้จริง ซึ่งน่าสนับสนุน
๓. หลวงพ่อได้ให้หลักธรรมคำสอนที่ง่าย ๆ ฟังแล้วใกล้ตัว มีประโยชน์สามารถนำมาใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ความเป็นอยู่ของครอบครัวดีขึ้น
๔. จากการที่เห็นพระที่ดี ทำให้สะท้อนไปถึงอุปัชฌาย์อาจารย์ ต้องมีอะไรที่ดี ๆ แน่นนอน ถึงได้สอนลูกศิษย์ได้ดีขนาดนี้ มีความขยัน มีความกตัญญู มีความอดทนเมตตากรุณา ทำงานให้กับสังคมอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อย
๕. และเหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความสบายใจต่อญาติโยม คณะกรรมการทุกท่านที่เข้าไปช่วยงานก็คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังไม่มีการเรียไร แจกซองขอรับการบริจาคต่าง ๆ หรือให้เอาซองไปแจกญาติพี่น้องให้ช่วยกันทำบุญเหมือนที่อื่น มีแต่จะนำเงินส่วนตัวของท่านมาช่วยเหลือ ซึ่งเป็นเรื่องแปลก ทำให้ทุกคนมาช่วยงานกันได้อย่างสนิทใจ ไม่อึดอัด
๖. ได้เห็นประสบการณ์ใหม่ ๆ ในเรื่องกฎแห่งกรรมจากผู้ปฏิบัติธรรมที่ได้เข้าไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ แล้วมาเล่าประสบการณ์ชีวิตจริง ทำให้มีความเข้าใจในเรื่องกฎแห่งกรรมมากขึ้น มีความเกรงกลัวละอายต่อบาปมากขึ้น ทำให้จิตใจดีมากขึ้น
ดังนั้นทางคณะกรรมการจึงขอเชิญชวนท่านญาติธรรมทุกท่านที่มีความศรัทธาต่อปฏิปทาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ สุานุตตโร การดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ได้โปรดเข้ามาช่วยเหลืองาน รับใช้หลวงพ่อกับรับใช้พระพุทธศาสนา พัฒนาคุณธรรมและจิตใจที่ดีให้กับเยาวชนลูกหลานของท่าน เพื่อที่สังคมไทยจะรุ่งเรืองวัฒนาสถาพรต่อไป

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

หลังจากที่พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ได้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตลอดทั้งพรรษา จนทำให้ท่านได้รับผลแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ **“ได้เห็นตัวตาย ทำให้คลายทิฐิ เกิดดำริชอบ มีความคิดที่ติงาม อยากที่จะประกอบกุศลสร้างแต่คุณงามความดี”** ทำให้ท่านเริ่มที่จะพัฒนาศูน्योंอย่างจริงจังให้สมกับเจตนารมณ์ของหลวงพ่อก่อน อีกทั้งได้รับการสนับสนุน และกำลังใจที่ดีจากคณะกรรมการ ทำให้ศูน्योंเวฬุวันเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว มีอาคารสถานที่สิ่งก่อสร้าง สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งการเจริญเติบโตของศูน्योंปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ได้พัฒนาขึ้นตามลำดับดังนี้

จากวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นวันแรกที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำรงพระราชสุทธิญาณมงคลได้เดินทางเข้ามาสู่บริเวณที่ดินผืนแรกของศูน्योंปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จำนวน ๒๒ ไร่ ที่อาจารย์ถาวร และ ดร.ลำไย โกวิทธยากรได้ถวาย และต่อมาได้ส่งพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร เข้ามาบริหารงานในตำแหน่งผู้อำนวยการศูน्योंปฏิบัติธรรมนับตั้งแต่นั้นมา ได้ค่อยดำเนินการก่อสร้างอาคารสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง โดยได้รับความร่วมมือจาก **คณะกรรมการผู้ร่วมพัฒนาศูน्योंปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน** ซึ่งประกอบด้วยข้าราชการ ทหาร ตำรวจ พ่อค้า ประชาชนทั่วไปทั้งในจังหวัดขอนแก่นและจังหวัดใกล้เคียง ที่ต่างก็มีความเลื่อมใสศรัทธาต่อปฏิปทาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อน และต่อมาในภายหลังได้ตั้งเป็น **คณะกรรมการมูลนิธิ** โดยพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อน ได้ตั้งชื่อให้ว่า **“มูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน”**

ในเวลาต่อมาท่านพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ และคณะผู้ร่วมพัฒนาศูน्यों มีความคิดที่จะเพิ่มเนื้อที่ของศูน्योंฯ เพื่อการขยายตัวต่อไปในอนาคต ดังนั้นในวันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๘ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อนได้เดินทางมาที่ศูน्योंปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันเพื่อรับผ้าป่าสามัคคีที่มีผู้มีจิตศรัทธาร่วมกันทอดถวาย เพื่อจัดซื้อที่ดินให้กับทางศูน्योंฯ ในวันนั้นหลวงพ่อก่อนยังได้มอบเงินเป็นทุนทรัพย์ในการจัดซื้อที่ดินอย่างต่อเนื่องเพิ่มขึ้นทุกปี จนกระทั่งในปัจจุบัน ทางศูน्योंปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน มีพื้นที่ทั้งสิ้น ๑๔๖ ไร่ ๓ งาน ๘๗ ตารางวา ซึ่งเพียงพอต่อการขยายตัวของสิ่งปลูกสร้างต่อไปในอนาคต

ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ - พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นช่วงของการบุกเบิก ได้มีการปรับปรุงพื้นที่ และก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างมากมายหลายรายการ ตั้งแต่สร้างกุฏิหลวงพ่อหลังแรก, สร้างศาลาอำนวยการ (ศาลาพระพุทธรชินราช), ห้องน้ำชุดแรก ๒๐ ห้อง, สร้างโรงครัวไว้สำหรับหุงหาอาหาร. สร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังเล็ก, สร้างเรือนพักกรรมฐาน (เรือนไม้แฝด), ทำถนนลูกรังเข้าสู่ศูนย์, สร้างแท็งก์กักเก็บน้ำ, และปรับปรุงขยายลานคอนกรีตรอบศาลาเล็ก

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นปีแห่งการพัฒนาให้ศูนย์มีความพร้อมที่จะเติบโต และเตรียมรองรับที่จะเปิดรับอบรมโครงการพัฒนาจิตตามคำสั่งของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ จึงได้ปรับปรุงและสร้างสิ่งปลูกสร้างขึ้นอีกมากมาย ได้แก่ สร้างหอระฆัง, สร้างโรงอาหาร เพื่อใช้รองรับคณะที่จะเข้ารับการอบรมพัฒนาจิต, ขยายระบบประปาเพื่อให้มีน้ำพอเพียงสำหรับการอบรมในอนาคต, ดำเนินการนำไฟฟ้าเข้าสู่ศูนย์ เพื่อให้ศูนย์มีไฟฟ้าใช้ และก่อสร้างที่พักสงฆ์ และฆราวาสขึ้นอีกหลายหลัง และที่สำคัญ ในวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้เดินทางมาที่ศูนย์ฯ เพื่อเป็นประธานยกคัตเอาท์เพื่อเปิดการใช้ไฟฟ้าให้แก่ศูนย์อย่างเป็นทางการ ซึ่งนำแสงสว่างและความเจริญมาสู่ศูนย์ฯ อีกระดับหนึ่ง

มูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน

ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ เริ่มมีคณะอบรมเข้ามาอบรมพัฒนาจิตเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ต้องขยายงานด้านต่าง ๆ เพื่อเตรียมรับการอบรมที่เพิ่มมากขึ้น และที่สำคัญในปีนี้ คณะญาติธรรมที่ศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่อ และได้เข้ามาช่วยเหลือพัฒนาศูนย์ฯ อย่างสม่ำเสมอ ได้รวมตัวกันจัดตั้งเป็นรูปแบบคณะกรรมการมูลนิธิ ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ตั้งชื่อมูลนิธินี้ว่า “มูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน” ได้รับใบอนุญาตจัดตั้งสมาคมหรือองค์การ เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

มูลนิธินี้ได้มีบทบาทสำคัญในการเป็นพลังขับเคลื่อนศูนย์ปฏิบัติธรรมให้เดินไปข้างหน้าได้อย่างมั่นคง

มูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน มีกรรมการที่เลือกตั้งมาจากกลุ่มผู้ร่วมพัฒนาศูนย์เพื่อบริหารมูลนิธิตามวาระ และดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ที่มีมติร่วมกัน โดยสอดคล้องกับปณิธานของหลวงปู่ในการที่จะสร้างคน ฝึกฝนอบรมเยาวชนของชาติให้มีคุณภาพด้วยการฝึกวิปัสสนากรรมฐาน เจริญสติปัญญา ๔

เมื่อมูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชนได้เกิดขึ้นแล้ว งานพัฒนาศูนย์ฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงดำเนินไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ได้มีการก่อสร้างเพิ่มเติมขึ้นมากมายดังนี้ จัดสร้างศาลาสุทธิญาณมงคล เพื่อรองรับคณะผู้ปฏิบัติธรรมที่เริ่มเข้ามาอบรมอย่างต่อเนื่องได้คราวละ ๕๐๐ คน และเป็นที่พักพิงพระประธาน คือ หลวงพ่อพุทธนิมิต, สร้างกุฏิสงฆ์ขึ้นอีก ๗ หลัง, ทำถนนลาดยางภายในศูนย์, สร้างห้องน้ำเพิ่มอีก ๑๓ ห้อง, ปรับปรุงด้านโภชนาการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยการต่อเติมโรงอาหาร และสร้างบ้านพักคนทำครัว

พ.ศ. ๒๕๔๐ การพัฒนาศูนย์ฯ ยังคงดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยในปีนี้ได้สร้างกุฏิหลวงปู่ (หลังใหม่) ขึ้นอีกหนึ่งหลัง เพราะหลวงปู่ได้เดินทางมาที่ศูนย์ฯ บ่อยครั้งขึ้น และเมื่อมาถึงศูนย์ฯ คณะศิษยานุศิษย์ต้องการให้ท่านได้พักผ่อนบ้าง เพราะโดยปรกิตท่านแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อนเลย จึงจัดสร้างกุฏิที่ห่างไกลจากเสียงรบกวนไว้เป็นที่พักของท่าน นอกจากนั้นยังสร้างห้องน้ำเพิ่มเติม โดยสร้างไว้ในเขตสงฆ์ ๖ ห้อง และสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมอีก ๒๒ ห้อง, ดำเนินการเปลี่ยนแปลงไฟฟ้าจาก ๒ เฟส เป็น ๓ เฟส, สร้างแก่งเงินเจ้าแม่กวนอิม และตกแต่งรอบบริเวณ, ทำลานคอนกรีต และปรับพื้นหน้าศาลาสุทธิญาณมงคล และลานจอดรถ, จัดซื้อและติดตั้งเครื่องเสียงและระบบโสตทัศนูปกรณ์อันทันสมัยเพื่อใช้ในการอบรม และก่อสร้างกำแพงด้านทิศตะวันออกของศูนย์

พ.ศ. ๒๕๔๑ ก่อสร้างอาคารซ่อมบำรุง เพื่อเป็นที่เก็บวัสดุ,จัดสร้างและบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์เครื่องใช้เครื่องยนต์ภายในศูนย์ฯ และสร้างห้องน้ำบริเวณหน้ากุฏิหลวงพ่อหลังใหม่ ขึ้นอีก ๖ ห้อง

พ.ศ. ๒๕๔๒ ก่อสร้างศาลาเพื่อการเกษตร (ศาลาทันใจ) เพื่อสนับสนุนโครงการธรรมเกษตรยั่งยืน และโครงการปลูกป่าของศูนย์ฯ ก่อสร้างอาคารลงทะเบียนผู้ปฏิบัติธรรม - ห้องสหกรณ์ เพื่อใช้เป็นที่ติดต่อสอบถามลงทะเบียน และซื้อสิ่งของที่จำเป็น

พ.ศ. ๒๕๔๓ ต่อเติมอาคารที่พักสงฆ์ศาลาพระพุทธชินราช, สร้างโรงซักล้างและตากผ้า, สร้างห้องเตรียมอาหาร, ต่อเติมห้องเก็บของเก็บหนังสือ

พ.ศ. ๒๕๔๔ เพื่อรองรับผู้ปฏิบัติธรรมที่เพิ่มมากขึ้น ในปีนี้จึงได้ทำการขยายอาคารต่าง ๆ ดังนี้ ขยายศาลาปฏิบัติธรรมหลังเล็กให้สามารถรับผู้อบรมได้ครั้งละ ๒๕๐ - ๓๐๐ คน, ต่อเติมโรงอาหาร, ปรับปรุงโรงครัวให้มีความสะอาด สวยงามทันสมัย

และในปัจจุบันนี้ กำลังดำเนินการก่อสร้างกุฏิหลวงพ่อ ซึ่งรื้อมาจากกุฏิหลังเก่าแก่หลังเดิมที่อยู่ ณ วัดอัมพวัน ที่หลวงพ่ออยู่พรรษามากกว่า ๔๐ ปี ซึ่งชำรุดไปเพราะความเก่าและอุบัติเหตุจากเหตุการณ์ไฟไหม้บางส่วน พระเดชพระคุณหลวงพ่อจึงได้เมตตาต่อญาติธรรมชาวขอนแก่น ให้รื้อและนำมาสร้างใหม่ไว้ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

อีกโครงการหนึ่งเป็นการก่อสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหญ่ คือ **“ศาลา ๗๒ ปี หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม”** เพื่อรองรับคณะผู้อบรมที่จะเพิ่มมากขึ้นต่อไปในอนาคต ขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการ

ญาติธรรมทุกท่านคงได้เห็นแล้วว่า หลวงพ่อได้คืนของดีให้กับชาวขอนแก่นไว้อย่างมากมาย โดยการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่นไว้เป็นสาขา

ของวัดอัมพวัน เพื่อให้ผู้เฝ้าธรรมได้มีโอกาสเข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม สร้างกุศลผลบุญ นำความสุขความเจริญให้กับตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติบ้านเมือง

บัดนี้ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันของท่านกำลังเติบโตขึ้นอย่างแข็งแรง กำลังขยายหน่อแห่งความดีออกไปทั่วจังหวัดขอนแก่น แผ่กิ่งก้านสาขาแห่งความดีออกไปปกคลุมพื้นที่ทั่วภาคอีสาน ขจรขยายชื่อเสียงออกไปทั่วทุกภาคของประเทศไทย รวมทั้งประเทศลาว กับทั้งจะขจรไกลไปถึงต่างประเทศต่อไปในอนาคตด้วย